

ΤΑΡΓΚΑ



Το 'Υτρομιτο' Ξηλινοπούλο

8



Συναγερμός
στη
ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΪΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ



Ἀνάμεσα στὴν Μαλόα καὶ στὸν Τάργκα, τὸ ἀποτρόπαιο κτῆνος, ὁ Χόου—Χό, μαίνεται γρυλλίζοντας ἀπαίσια καὶ κραδαίνοντας τὸ ρόπαλό του!

Ο ΤΑΡΓΚΑ, ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ, ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΜΕ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΧΟΟΥ—ΧΟ, ΤΟΝ ΤΡΟΜΕΡΟ ΤΡΙΧΩΤΟ ΓΙΓΑΝΤΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΤΟΝ ΠΑΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ!

ΚΕΦ. Ι. Ὅπου ὁ Θάνατος προχωρεῖ μέσα στὴ νύχτα, ἀναζητώντας τὸν Τάργκα!

Μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ζούγκλας, ἓνα πελώριο, δασύτριχο καὶ ἀποκρουστικὸ ὄν προχωρεῖ μὲ ἀνοιχτὰ βήματα. Καθὼς περπατάει, τὸ γιγαντιαῖο κορμί του γέρνει πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά. Ἐνα σιγανό, ἀλλὰ ἀδιάκοπο γρύλλισμα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του καὶ τὰ πελώρια μπράτσα του στέκονται ἀνοιχτά, ἕτοιμα γιὰ μάχη!

Ἐνας ἄντρας λευκὸς ἔρχεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄν. Φοράει μιὰ κάσκα στὸ κεφάλι καὶ κρατάει ἓνα αὐτόματο στὰ χέρια.

Κάθε τόσο ὁ λευκὸς σιμῶνει τὸν δασύτριχο γίγαντα καὶ τοῦ λέει βραχνά, μασσώντας τὶς λέξεις στὰ δόντια του μὲ μῖσος:

— Τάργκα... Τάργκα... Τάργκα... Ὁ Χόου—Χό θὰ στραγγαλίσει ἀπόψε τὸν Τάργκα...

Κάθε φορὰ ποὺ ἀκούει τ'

ὄνομα τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, τὸ πελώριο τέρας μορφάζει ἀπαίσια καὶ τρίζει τὰ δόντια του.

Κι' ὁ ὕπουλος Εὐρωπαῖος συνεχίζει:

— Μαλόα... Μαλόα... Μαλόα... Ἡ Μαλόα θὰ ἔρθῃ μαζί μας, ἢ Μαλόα θὰ γίνῃ δική μας!

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Μαλόα, ὁ ὑπερφυσικὸς γορίλλας παύει νὰ γρυλλίζει ἀπειλητικά. Ἐνα ρόγχασμα εὐχαριστήσεως ξεχύνεται ἀπὸ τὸ χαῶδες στόμα του.

Ἐπειτα σωπαίνει ὁ λευκὸς ἄνθρωπος καὶ προχωροῦν κι' οἱ δυὸ μαζί, σιωπηλοί.

Ὁ ἐγκληματικὸς Εὐρωπαῖος εἶναι σίγουρος, ὅτι τούτῃ τῇ φορᾷ θὰ λύσῃ τελειωτικὰ τὶς διαφορὰς του μὲ τὸν Τάργκα.

Ἡ αὐγὴ δὲν πρόκειται νὰ βρῆ ζωντανὸ τὸ Ἑλληνόπουλο!

Οἱ γιγαντιαῖοι ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς τῶν Ραμὰ ἔχουν ἀποκαλύψει στὸν Εὐρωπαῖο, ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα. Αὐτοὶ μισοῦν τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο καὶ ἐπιθυμοῦν τὴν ἐξόντωσί του, γιατί, πρὶν ἐμφανιστῆ ὁ Τάργκα, ἡ φυλὴ τῶν γιγαντιαίων Ραμὰ κυριαρχοῦσε στὴ ζούγκλα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς ἦταν ὑποτελεῖς τους. Κάθε γίγαντας Ραμὰ εἶχε εἴκοσι σκλάβους ἀπὸ ἄλλες φυλές, ποὺ δούλευαν ἀπὸ τὸ πρωῖ ὡς τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτα στὸν ἀφέντη. Ὅταν φάνηκε στὴ ζούγκλα ὁ Τάργκα,

μὲ τοὺς χαλύβδινους μυῶνες καὶ τὴν ἀδάμαστη ψυχὴ, οἱ ἀδύνατες φυλές βρῆκαν ἓναν ἀνίκητο προστάτη. Οἱ γιγαντιαῖοι Ραμὰ ἐξωργίστηκαν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὸ Ἑλληνόπουλο. Γεμάτοι μῖσος ἀποσύρθηκαν στὶς νότιες περιοχὲς τῆς ζούγκλας, περιμένοντας πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθοῦν.

Τώρα, στὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματῆ Εὐρωπαῖου, βρίσκουν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ γύρευαν.

Ὁ λευκὸς κακοῦργος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ραμὰ κάνουν μιὰν ἀνομολόγητη συμφωνία: οἱ γίγαντες Ραμὰ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ μαζέψῃ ὅσο κίτρινο μέταλλο θέλει, ἀπὸ τὸν χρυσοφόρο ποταμὸ τῆς γῆς τῶν Μπαλοῦ. Ἀκόμα θὰ τοῦ προμηθεύουν μεγάλες ποσότητες ἀπὸ τὰ τρυφερὰ βλαστάρια ἑνὸς παράξενου φυτοῦ, ποὺ φαίνεται πῶς ἐνδιαφέρει τὸν Εὐρωπαῖο, ὅσο καὶ τὸ χρυσάφι. Ἐπειτα θ' ἀναλάβουν νὰ τὰ συσκευάσουν ὅλ' αὐτὰ μέσα στὶς πελώριες κάσσες, ποὺ ἔχει φέρει μαζί του ὁ λευκὸς ἄνθρωπος, θὰ τὰ φορτώσουν στὰ πρωτόγονα πλοιάριά τους καὶ θὰ τὰ κατεβάσουν στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὴ θάλασσα.

Αὐτὰ ὅλα εἶναι δουλειὰ τῶν Ραμὰ, ἂν ὁ Εὐρωπαῖος, πρὶν φύγῃ, μπορέσῃ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Τάργκα!

Ἡ συμφωνία γίνεται δεκτὴ πρόθυμα κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Εὐρωπαῖος ἔχει καὶ παλιούς λογαρια-

σμούς με τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας. Θέλει νὰ τὸν ξεπαστρέψη, ἀλλὰ ξέρει ἀπὸ πείρα, πὼς ὁ Τάργκα εἶναι ἀνίκητος, πὼς γλυστράει σὰν τὸ χέλι μέσα ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Χάρου κι' ἔπειτα χτυπάει σὰν κεραυνός!

Γι' αὐτὸ καταστρώνει ἓνα καταχθόνιο σχέδιο.

Θὰ τὸν χτυπήσει τὸν Τάργκα, ἀλλὰ ὄχι παλληκαρίσια, κατάφατσα, μέσα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας! "Ὁχι! Θὰ περιμένει νὰ νυχτώσει, νὰ περάσουν τὰ μεσάνυχτα, καὶ τότε θὰ ὀδηγήσει τὸν τεράστιο γορίλλα Χόου—Χό, ὡς τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἑλληνόπουλου, ποὺ θὰ κοιμᾶται ἀνυποψίαστος. Τὸ ὑπερφυσικὸ τέρας θὰ χυθῆ μέσα καί, μὲ τὰ χοντρά μαλλιαρὰ δάχτυλά του, ποὺ σπάζουν τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου σὰν καλάμι, θὰ τὸν στραγγαλίσει!

Μέσα στὸν ὕπνο του ὁ Τάργκα δὲν θὰ προλάβει ν' ἀμυνθῆ.

Ἡ πανουργία του, ἡ ἐξυπνάδα, ἡ σβελτάδα τοῦ κορμιοῦ του καὶ τὸ καταπληκτικὸ του θάρρος, δὲν θὰ προλάβουν νὰ τὸν βοηθήσουν σὲ τίποτα!

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ ξυπνάει, ἡ σπονδυλικὴ του στήλη, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ βάση τοῦ κρανίου, θὰ τσακίζεται στὰ δύο, ἀπ' τὴν ἀκαταμάχητη δύναμι τοῦ ὑπερφυσικοῦ γορίλλα!

Ἐπειτα τὸ τέρας θ' ἀρπάξει, κάτω ἀπ' τὶς δύο του μασχάλες τὴ Μαλόα καὶ τὸν Ἀτσίδα καὶ θὰ τοὺς φέρη αἰχμάλωτους στὸν λευκὸ κύριό

του, ποὺ τὸν ὑπακούει τυφλά. Καθὼς περπατᾶει μέσα στὸ σκοτάδι ὁ ἐγκληματικὸς Εὐρωπαῖος, κάνει αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς καὶ χαμογελάει ἀπαίσια.

Ἡ Μαλόα, τὸ γοητευτικὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας, θὰ γίνῃ, θέλοντας καὶ μὴ, ἡ συντρόφισσά του. Κανείς, σ' ὅλο τὸν κόσμον, δὲν θὰ ἔχη τόσο ὁμορφὴ γυναῖκα!

"Ὅσο γιὰ τὸν Ἀτσίδα, τὸν ενοχλητικὸ νέγρον μὲ τὴν τεράστια κοιλιὰ καὶ τὶς μαῦρες πλαδαρὲς σάρκες... κάτι θὰ γίνῃ! Οἱ κροκόδειλοι δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολοι στὴν τροφή τους. Τρῶνε μ' εὐχαρίστησι ὅ,τι κι' ἂν τοὺς ρίξῃς — ἀκόμα καὶ νέγρους μὲ πλαδαρὲς σάρκες!

Ὁ λευκὸς κακοῦργος προχωρεῖ βιαστικὰ καὶ τὸ ἀπαίσιο χαμόγελο ζωγραφίζεται στὰ χεῖλιά του, ὀλοένα καὶ πιὸ ἔντονο.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ δὲν παύει νὰ ἐξαγριώνῃ τὸν γορίλλα προφέροντας τ' ὄνομα Τάργκα.

Καὶ τὸ τέρας, μὲ τὴν ἀνεπτυγμένη νοημοσύνη του, τὰ καταλαβαίνει ὅλα καὶ σπεύδει ἀσθμαίνοντας νὰ συντρίψῃ τὸν ἐχθρό του!

Λίγα βήματα ἀκόμα κι' ὁ Εὐρωπαῖος σταματᾶει.

Τὸ δεξί του χέρι ἀγγίζει τὸν γορίλλα, σημάδι πὼς πρέπει κι' ἐκεῖνος νὰ σταθῆ.

Πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα, μέσα στὴ νύχτα, ἔχει φανῆ μαύρη καὶ σκοτεινὴ, σὰν ὀρθάνοιχτο στόμα τῆς Γῆς, ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιάς.

Ἐκεῖ - μέσα κοιμᾶται ἀνύποπτος ὁ Τάργκα!

Ὁ Εὐρωπαῖος μὲ μιὰ κίνησι ὄλο μῖσος, δείχνει τὴ σπηλιά στὸν γορίλλα.

— Ὁ Τάργκα!, τοῦ λέει ἐπιτακτικά. Πήγαινε νὰ τὸν πνίξης!

Τὸ τέρας κάνει μιὰ γκριμάτσα τόσο φριχτή, ὥστε ἂν τὴν ἔβλεπε κάποιος τυχαῖα, θὰ μπορούσε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸν τρόπο του.

Ἀπλώνει τὰ πόδια του καὶ προχωρεῖ.

Κάθε του βῆμα ξεπερνᾷ τὰ τρία μέτρα καὶ ὁ πελώριος κορμὸς του κουνιέται, σὰν μεγάλο δέντρο, ποῦ τὸ συνταράσσει ἡ θύελλα.



Τὰ πόδια τοῦ Τάργκα χτύπησαν δυνατὰ τὸν ὑπερφυσικὸ γορίλλα.

Χωμένος στὰ χαμόκλαδα, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ αὐτόματου, ὁ λευκὸς ἐγκληματίας, τὸν παρακολουθεῖ.

Τώρα τὸ χαμόγελό του ἔχει γίνει πλατὺ σαρκαστικὸ γέλιο.

Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ τὸν Τάργκα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο δασύτριχο Χάρρο, ποῦ εἰσδύει στὸ σπήλαιο. Ἄλλη ἔξοδος δὲν ὑπάρχει. Σὲ λίγο θ' ἀκουστῆ ἓνας ξερὸς ἀνατριχιαστικὸς κρότος, κάτι σὰν κόκκαλα ποῦ σπάζουν.

Καὶ ὁ Τάργκα δὲν θὰ ὑπάρχη πιά...

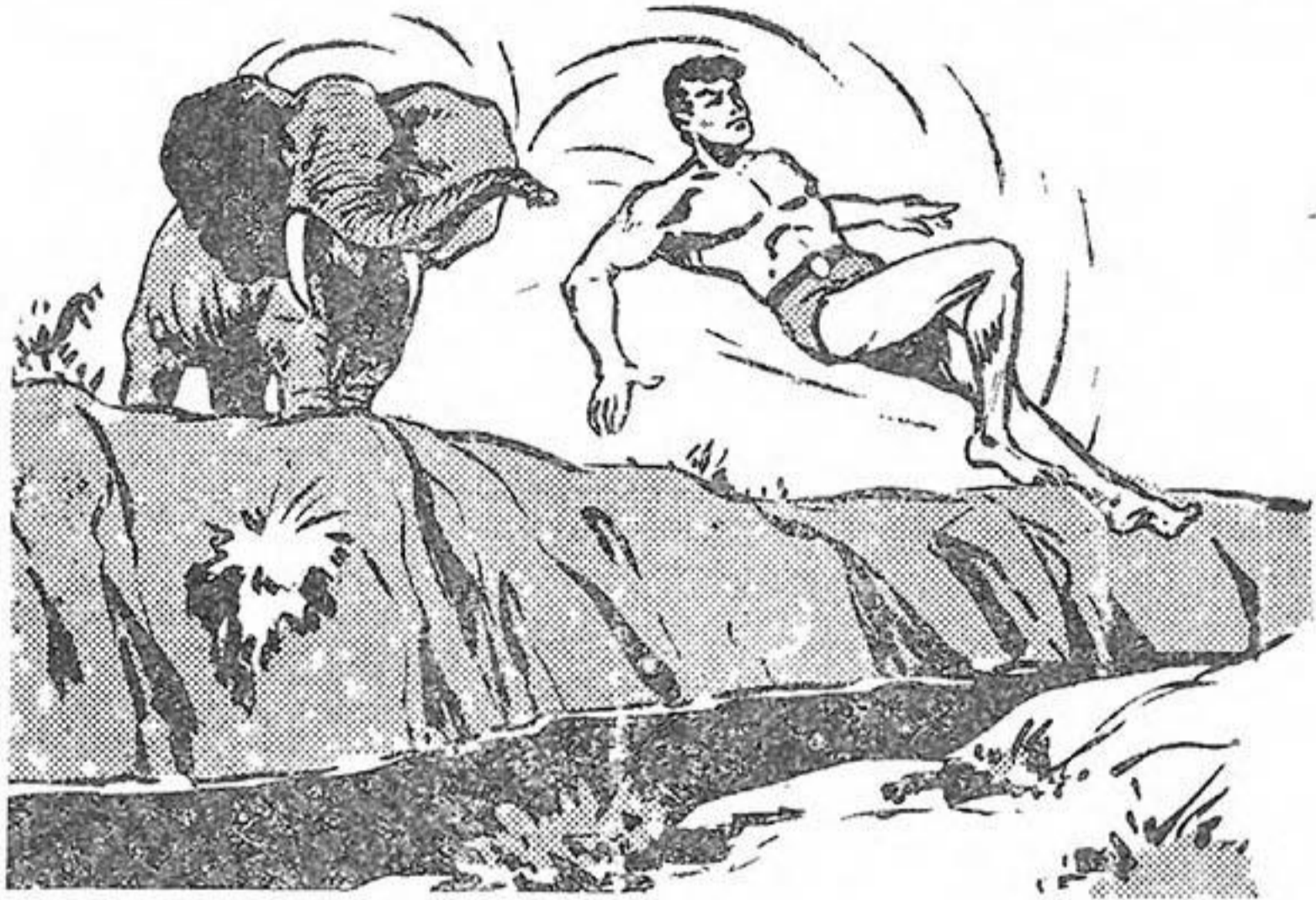
ΚΕΦ. 2. Ὅπου ὁ Ἀτσιδάς ζηλεύει ἓνα... νεογέννητο ζαρκάδι κι' ἓνας σφετεριστὴς πάει νὰ τοῦ φάῃ τὸ προϊόν τῶν κόπων του!

Η νύχτα τούτη εἶναι πνιγερή.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ δυνατὸς ἥλιος ἐφλόγισε τὴ ζούγκλα κι' ἔκανε τὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες νὰ σιγοβράζουν καὶ νὰ ἐξατμίζονται. Πρὸς τὸ βράδυ, ὅμως, μαζεύτηκαν σύννεφα πολλὰ καὶ σκέπασαν τ' ἀπέραντα δάση, σὰν ἓνα πελώριο καπάκι. Ἐτσι οἱ ἐξατμίσεις ἔμειναν κλεισμένες ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ βλάστησι καὶ κάνουν δύσκολη τὴν ἀναπνοὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγριμιῶν.

Ἀπόψε ὁ Ἀτσιδάς δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ στὴ σπηλιά.

Σηκώνεται καὶ κάνει μιὰ... σοβαρὴ δήλωσι στὸν Τάργκα:



Ἡ προβοσκίδα τοῦ Ζούμπο τινάχτηκε μὲ δύναμι καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Τάργκα, διαγράφοντας ἓνα τόξο, ἔπεσε στὴν ἀντίπερα ὄχθη..

— Ἀτσίντα ἀπόψε ἀλλάξει... ξενοντοχειῖος! Ἐγκὼ πάει ἐμένα, κοιμητῆ ἐμένα ἄλλος μέρος!

Καὶ, πραγματικά, φεύγει γιὰ νὰ κοιμηθῆ μακριὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ, ἐντελῶς... τυχαία, διαλέγει μιὰ περιοχή, στὴν ὁποία φυτρώνουν ἄφθονες ἀγριοκαρπουζιές. Ὁ Ἀτσίδαας θέλει νὰ ξεκαθαρίσει λίγο τὸν τόπο γιὰ νὰ φτιάξει χῶρο νὰ ξαπλωθῆ. Τὸν ἐμποδίζουν σ' αὐτὸ καμμιά... πενηνταριά καρπούζια. Ὁ ἀστεῖος νέγρος τοὺς ζητάει συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, τὰ... καταβροχθίζει μὲ πελώριες δαγκωματιές κι' ὕστερα ξαπλώνεται.

Περνᾶνε λίγες ὥρες...

Μέσα στὴ ζούγκλα ἀκού-

γεται ἡ ἀτέλειωτη ἠχώ, ἀπ' τὶς κραυγές τῶν ζώων καὶ τοὺς γρυλλισμοὺς τῶν θηρίων, που ἔχουν ἀφήσει τὶς φωλιές τους κι' ἀναζητοῦν τὴν τροφή τους.

Ἀντηχοῦν ἀπὸ μακριὰ βρυχηθμοὶ τίγρεων, μουγκρητὰ ἀγριοβουβάλων καὶ ψεύτικα κλάματα κροκοδείλων, — ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ σκεπάζει ἓνας θόρυβος δυνατός, σὰν νὰ βγαίνει ἀπὸ πελώριο καζάνι, στὸ ὁποῖο κοχλάζει ἀκατάπαυστα νερό. Εἶναι τὸ... ροχαλητὸ τοῦ Ἀτσίδαα!

Ξαπλωμένος ἀνίσκελα, ὁ ἀστεῖος νέγρος, κοιμᾶται μακαρίως, μὲ τὴ χοντρή κοιλιά του παραφουσκωμένη ἀπὸ τοὺς χυμοὺς ἀμέτρητων καρπουζιῶν. Δίπλα του βρίσκε-

ται σωρὸς ὀλόκληρος ἀπὸ... καρπουζόφλουδες, ἀπομεινάρια ἀπὸ τὴν... ἐκκαθάρισι τῆς περιοχῆς.

Τίποτα δὲν ταράζει τὸν ὕπνου του.

Τ' αὐτί του, συνηθισμένο ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς ζούγκλας, δὲν ξαφνιάζεται, παρὰ μόνο τῆ στιγμῆ, ποὺ ἀκούγεται πολὺ κοντὰ, ἓνας πολὺ ἀπαλός, ἀλλὰ διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θόρυβος. Εἶναι κάτι, σὰν τὸ θόρυβο ποὺ θὰ ἔκαναν ἀμέτρητα πετραδάκια, ἂν ἔπεφταν, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, μέσα στὸ νερό.

Αὐτὸς ὁ θάρυβος εἶναι ἀρκετός, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν Ἄτσιδα.

Δὲν ἀνοίγει καὶ τὰ δύο του μάτια, γιὰτὶ φοβᾶται μήπως τὸν... δὴ κανέναν ἐχθρόν! Ἄνοίγει, λοιπόν, πρῶτα τὸ ἓνα, τὸ στριφογυρίζει μέσα στὴν κόγχη του, στήνει αὐτί, ἀκούει πιὸ καθαρὰ τώρα αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο κι' ἀνάλαφρο «πλίτς... πλίτς...» καί, τέλος, ἀποφασίζει ν' ἀνοίξῃ καὶ τ' ἄλλο του μάτι.

Ἀκίνητος στὴ θέσι του κυττάζει γύρω του. Ἐπειτα ἀπλώνει τὶς χειλάρες, συλλαμβάνει τὸν χαλκᾶ ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὴ μύτη του κι' ἀρχίζει νὰ τὸν γλείφῃ νευρικά.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει, τὸν κάνει νὰ ζηλεύῃ.

Λίγα μέτρα παρακάτω, κοντὰ σ' ἓνα φουντωτὸ δεντράκι, στέκεται ἀκίνητο ἓνα μεγάλο θηλυκὸ ζαρκάδι.

Κάτω ἀπ' τὰ μακρὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ ζαρκαδιοῦ, ὑπάρχει ἓνα ἄλλο, μικρὸ ζαρ-

καδάκι, σχεδὸν νεογέννητο, ποὺ ἔχει σηκώσει τὸ μουσούδι του καταπάνω καὶ βυζαίνει λαίμαργα τὸ γάλα τῆς μάνας του!

Τὸ στόμα τοῦ Ἄτσιδα γεμίζει... σάλιο.

Πλαταγίζει τὴ γλῶσσα στὸν οὐρανίσκο του, καταπίνει μιά, καταπίνει δύο, προσπαθεῖ νὰ ξανακοιμηθῇ, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν πιάσῃ ὁ ὕπνος!

—Γκάλα!, ψιθυρίζει μὲ ἀνέκφραστη γλυκύτητα. Μεγκάλο ζαρκάντις ντῶνει μικρὸ ζαρκάντις γκάλα, μικρὸ ζαρκάντις πιῆ γκάλα, ἐγκῶ ὄκι ντῶσει ἐμένα, πιῆ γκάλα ἐμένα!

Στέκεται λίγες στιγμὲς καὶ παρακολουθεῖ μὲ ἀπέραντη... ζήλεια τὸ μικρὸ ζαρκάδι, ποὺ κατεβάζει μὲ ἤχηρὲς γουλιές τὸ παχὺ γάλα τῆς μάνας του.

Ἐπειτα... θυμώνει.

Σηκώνεται σιγὰ - σιγὰ, παίρνει μερικὲς ἀπ' τὶς καρπουζόφλουδες, ποὺ βρίσκονται πλάϊ του, προχωρεῖ μπου σουλῶντας ἀθόρυβα, κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ φουντωτὸ δεντράκι καί, ξαφνικά, μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι, ἀρπάζει τὸ θηλυκὸ ζαρκάδι ἀπὸ... τ' αὐτιά!

Τὸ ζῶο ξαφνιάζεται κι' ἀφήνει ἓνα τρομαγμένο βέλασμα.

Χτυπάει τὸ χῶμα μὲ τὰ μακρὰ καὶ λεπτά, σὰν καλάμια, πόδια του, ἔπειτα κάνει μερικὰ ἀπότομα τινάγματα τοῦ κεφαλιοῦ καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο ἐχθρό. Χαμένος κό-

πός. Τὰ δάχτυλα τοῦ Ἀτσίδα ἔχουν κλείσει δυνατὰ σὰν τανάλιες καὶ κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸ αὐτὶ τοῦ ζαρκαδιοῦ. Τὸ ἄλλο του χέρι σπρώχνει θάναυσα τὸ νεογέννητο ζαρκαδάκι καὶ βάζει στὴ θέσι του μιὰ μεγάλη γουβωτὴ καρπουζόφλουδα, ποὺ μοιάζει σὰν τεράστιο σφαιρικὸ ποτήρι. Κι' ἔπειτα, μὲ καταπληκτικὴ ἐπιτηδειότητα, ἀρχίζει... ν' ἀρμέγη τὸ ζῶο!

Τὸ γάλα, σὰν λεπτὸς λευκὸς πίδακας ἐξακοντίζεται μ' ἓνα σφύριγμα ἀπὸ τὸν μαστὸ καὶ γεμίζει λίγο - λίγο τὴν καρπουζόφλουδα.

Πιο πέρα τὸ μικρὸ ζαρκαδάκι βελάζει μὲ παράπονο, γιατί τοῦ διέκοψαν ἔτσι ξαφνικὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ Ἀτσίδας, χωρὶς νὰ διακόψη τὸ ἄρμεγμα, προσπαθεῖ νὰ τὸ παρηγορήσῃ, ἀραδιάζοντάς του διάφορες... ψευτιές:

— Ἐσὺ ἀφήσει ἔμένα, πάρει ἔμένα μητέρα ντικὸς σου γκάλα! Ἐπειτα ἔρτει μητέρα... ντικὸς μου, πάρει ἔγκὼ γκάλα... μητέρα ντικὸς μου, ντώσει ἔγκὼ γκάλα... ἔσένα, πιῆ ἔσένα, χορτάσει ἔσένα!

Σὲ λίγο ἡ καρπουζόφλουδα γεμίζει ἀπὸ τὸ παχύ, ἀφρισμένο γάλα.

Ὁ Ἀτσίδας στέκει μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς. Ἐπειτα χαμογελάει πονηρά. Ἀπλώνει τὸ χέρι, κόβει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ λυγερὸ κορμὸ ἑνὸς ἀναρριχητικοῦ, ποὺ φυτρώνει ἐκεῖ - κοντά, καὶ χρησιμοποιώντας το γιὰ σκοινί, δένει τὸ θηλυκὸ ζαρκάδι, ἀπάνω στὸ φουντωτὸ δεντράκι.

Ἐπειτα τοῦ λέει μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Ἐσὺ περιμένει ἔμένα. Ἐγκὼ πάει ἔμένα στὸ σπηλιά, ἔγκὼ ἀφήσει γκάλα στὸ σπηλιά, κύριος Μαλόα πιῆ πρωί-πρωί γκάλα! Ἐπειτα ἔγκὼ φέρει ἔμένα ἐντῶ, στίψει- στίψει γκάλα, ντώσει ἔμένα, πιῆ ἔμένα!

Παίρνει τὴν γεμάτη καρπουζόφλουδα καὶ, κρατῶντάς την προσεχτικὰ, γιὰ νὰ μὴ χυθῆ τὸ πολύτιμο ὑγρὸ, τρέχει ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα στὴ σπηλιά. Μέσα κοιμάται ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, καὶ ἡ Μαλόα, ἡ ὁμορφὴ καὶ γενναία συντρόφισσά του.

Ὁ Ἀτσίδας ἀφήνει ἐκεῖ τὸ γάλα, φορτώνεται μὲ καμιὰ... δεκαριά ἄδειες καρύδες καὶ ξανατρέχει στὸ ζαρκάδι, νὰ τὶς... γεμίση ὅλες!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν ὅλα ἡσυχὰ μπροστὰ στὴ σπηλιά τοῦ Τάργκα. Ἐπειτα γίνεται κάτι παράξενο. Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα ἀκούγεται καὶ ὁ πελώριος κορμὸς ἑνὸς φιδιοῦ ξετυλίγεται σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ κοντινὸ δέντρο.

Εἶναι μιὰ τεράστια ἀνακόντα, ποὺ κοντὰ της κι' ἓνας βόας θὰ φαινόταν σὰ νάνος!

Ξετυλίγει ὀκνὰ τὶς φοβερὲς «κουλοῦρες» της. Τὸ ἀποτρόπαιο τριγωνικὸ κεφάλι της χαμηλώνει... χαμηλώνει, φτάνει στὴ γῆ κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σούρνεται γοργὰ στὸ χῶμα. Πίσω ἀκολουθεῖ τὸ μυῶδες κορμί της στρογγυλὸ καὶ χοντρὸ, σὰν τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου!

Τὸ φοβερὸ ἔρπετὸ προχωρεῖ μὲ γρηγοράδα.

Ἔχει μυριστὴ τὴν ἀγαπημένην του τροφή, τὸ γάλα, καὶ τρέχει νὰ τὸ ρουφήξῃ!

ΚΕΦ. 3. Ὅπου δυὸ ἐφιαλτικὰ τέρατα συγκρούονται κι' ὁ Τάργκα κάνει ψιλλὴ κουβέντα μὲ τὸν Θάνατο!

Ο γιγαντιαῖος κι' ὑπερφυσικὸς γορίλλας κάνει τώρα τὰ πρῶτα βήματά του μέσα στὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα.

Τὸ σκοτόδι ἐκεῖ - μέσα εἶναι πιὸ πηχτὸ καὶ τὸ τέρας προχωρεῖ σκυφτό, χωρὶς νὰ ἐλέπη τίποτα.

Ὡστόσο τὸ αὐτί του εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ ὀξύτατη ἀκοή



Ὁ Τάργκα ἔφερε τὸ χέρι του στὸ σημεῖο τῆς πηγῆς καὶ γονάτισε.

κι' ἔχει ξεχωρίσει κιόλας δυὸ ἀνάλαφρες ἀναπνοὲς ἀνθρώπων, ποὺ κοιμοῦνται ξέγνοιαστα στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς.

Τώρα οἱ μορφασμοὶ τοῦ ἀνθρωποειδοῦς τέρατος γίνονται ἀκόμια πιὸ φρικαλέοι.

Τὰ χοντρά δάχτυλά του εἶναι συνεσπασμένα, ἔτοιμα ν' ὀδράξουν καὶ νὰ στραγγαλίσουν!

Προχωρεῖ μὲ πολλὴ προσοχή.

Ἀπλώνει τὸ τριχωτὸ πόδι, κάνει ἓνα βῆμα, ἔπειτα ἀπλώνει τὸ ἄλλο, κάνει δεῦτερο βῆμα κι' ἀμέσως... ἀναπηδάει!

Ἐνα θυμωμένο καὶ δυνατὸ σφύριγμα ἀκούγεται.

Ὁ τερατώδης γορίλλας ἀπαντᾷ μ' ἓνα λυσσασμένο λαρυγγισμό!

Τὸ τεράστιο πέλμα τοῦ ποδιοῦ του ἔχει πατήσῃ σὲ μιὰ στρογγυλὴ, μυώδη, κρουστή καὶ γλυστερὴ μᾶζα, σὰν πλοκάμι πελώριου χταποδιοῦ!

Γρυλλίζοντας πάντα ὁ Χόου-Χὸ κάνει ἓνα βῆμα πίσω.

Μέσα στὸ σκοτάδι δὲν ξεχωρίζει τὸν ἀντίπαλο.

Ἀπὸ τὸ σφύριγμα ποὺ ἀκούει, καταλαβαίνει πὼς ἐπάτησε κάποιο τεράστιο φίδι. Τὸ μάτι του ψάχνει ἀνήσυχα καὶ τ' αὐτί του προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τὸν ἦχο, ἀπὸ τὸ σούριμο τοῦ τρομεροῦ ἔρπετου.

Ἀλλὰ ἡ πελώρια ἀνακόντα μαίνεται.

Τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς ποὺ ρουφοῦσε ἄπληστα τὸ γάλα τοῦ Ἀτσίδα, ὁ γορίλλας τὴν πάτησε καταμεσῆς στὸ πανίσχυρὸ κορμί της. Τὸ πάτη-

μα είναι όδυνηρό. Τò άποκρουστικό κεφάλι της στρέφεται άμέσως πρòς τòn άπροσδόκητο έχθρò και τὰ δικά της μάτια, πòυ μποροῦν νὰ βλέπουν μέσα στò σκοτάδι, ξεχωρίζουν άμέσως τòn άπίθανο γορίλλα!

Ένα καινούργιο άνατριχιαστικό σφύριγμα ξυπνάει τήν ήχò τής σπηλιάς. ‘Η άνακόντα, όταν έπιτίθεται, έχει τήν ταχύτητα τής άστραπής!

Τò τριγωνικό κεφάλι της τινάζεται σαν βέλος ψηλά και συστρέφεται σαν τòn άνεμοστρόβιλο γύρω - γύρω στò πανύψηλο κορμί τού γορίλλα, παρασύροντας σ’ αυτές τις στροφές, όλòκληρο τò άτέλειωτο κορμί της!

Μέσα σ’ ένα δευτερόλεπτο ο Χόου—Χò βρίσκεται τυλιγμένος άπ’ τήν κορυφή ως τὰ νύχια, στις «κουλούρες» τού παντοδύναμου κορμιού τής άνακόντα! Τò άποκρουστικό κεφάλι της, έλεύθερο στòn άέρα και σφυρίζοντας πάντα άπειλητικά, διαγράφει τόξα και αίωρείται πέρα - δώθε, μπροστά στò άπαίσιο μούτρο τού γορίλλα. Άναζητάει τò πιò εύαίσθητο σημείο του, για νὰ μπήξει τὰ δηλητηριώδη δόντια της!

‘Ο Χόου—Χò αφήνει ένα ούρλιαχτò πόνου, πòυ άντηχεί σαν κεραυνός, μέσα στòn κλειστό χώρο τής σπηλιάς!

Τὰ κόκκαλα τού γιγάντιου κορμιού του τρίζουν κιόλας, κάτω άπ’ τή συντριπτική σύσφιξι τού μυώδους σώματος τής άνακόντα. ‘Ο θώρακάς του, συμπιεγμένος άβάσταχτα, δέν μπορεί ν’ άκολουθή-



‘Ο Τάργκα τòn άρπαξε άπ’ τò πόδι και τòn στριφογύρισε στòn άέρα...

ση τις κινήσεις τής άναπνοής κι’ ή άσφυξία τòn βασανίζει άτελειπυστικά. Τὰ μάτια του θολώνουν και κοκκινίζουν, σὰ νὰ χύθηκε μέσα τους αίμα! Ένα βραχνò μουγκρητò ξεχύνεται άπò τò στόμα του. ‘Η ζωή του μετριέται σε στιγμές! ‘Η άνακόντα τò καταλαβαίνει κι’ έπιστρατεύει στις «κουλούρες» όλη τή δύναμι τού πανίσχυρου κορμιού της. Τò κεφάλι της μένει για μιá στιγμή άκίνητο κι’ έπειτα, με τὰ σαγόνια όρθάνοιχτα πέφτει σαν οφυρί. Τὰ δόντια της είναι έτοιμα νὰ χύσουν τò φοβερό τους δηλη-

τήριο, στην πληγή που θ' ανοίξουν!

Ἄλλὰ ὁ τερατώδης γορίλλας δὲν εἶπε ἀκόμα τὴν τελευταία του λέξι!

Μέσα στὸ πανύψηλο, χοντροκομμένο κορμί του ὑπάρχουν ἀνεξάντλητα ἀποθέματα δυνάμεων, πού ἀκόμα δὲν πρόλαβαν νὰ χρησιμοποιηθοῦν!

Τὸ δεξιὸ του χέρι, σὰν ἔμβολο πελώριας μηχανῆς, τινάζεται μπροστὰ στὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μαλλιαρά του δάχτυλα γαντζώνουν, σὰν χαλύβδινες ἀρπάγες, τὴν κρουστή σάρκα τῆς ἀνακόντα στὸν λαιμό, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ τριγωνικὸ κι' ἀποκρουστικὸ τῆς κεφάλι!

Τὸ τρομερὸ ἔρπετό σφυρίζει πάλι μὲ θυμό.

Τὰ δόντια τῆς δὲν πρόλαβαν νὰ καρφωθοῦν καὶ νὰ χύσουν τὸ δηλητήριό τους καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἄδικα προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀρπάγη τοῦ Χόου—Χό!

Τώρα ἡ ἀνακόντα ἀρχίζει κι' αὐτή, μὲ τὴ σειρά τῆς, νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ἀσφυξία. Ἡ ἀπίστευτη δύναμι, πού συμπιέζε ὡς τώρα τὶς «κουλοῦρες» τῆς, χαλαρώνεται κάπως. Καὶ ὁ ὑπερφυσικὸς γορίλλας δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Ἐκτείνει γοργὰ καὶ τ' ἄλλο του χέρι κι' ἀρπάζει τὴν ἀνακόντα λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ σημεῖο, πού τὴν κρατᾶει μὲ τὸ δεξί.

Καί, τότε, ὁ Χόου-Χό, τὸ ὑπερφυσικὸ δημιούργημα τῶν πειραμάτων ἑνὸς μεγάλου ἐπιστήμονος, βάζει στὰ μπράτσα του ὅλη τὴν ἀπίθανη δύ-

ναμι πού διαθέτει καὶ στρίβει τὶς χουφτες του, μὲ κατεύθυνσι τῆς μιᾶς ἀντίθετη πρὸς τὴν ἄλλη, ὅπως ἀκριβῶς κάνει ἡ νοικοκυρά, ὅταν θέλῃ νὰ στίψῃ ἓνα πλυμμένο ἀσπρόρρουχο!

Αὐτὸ πού ἐπιχειρεῖ ὁ τερατώδης γορίλλας, εἶναι κάτι ἐντελῶς ἀσύλληπτο καὶ ἀδύνατο, γιὰ τὶς δυνάμεις ὁποιοδήποτε ἄλλου θηρίου. Ἄλλὰ τὰ μπράτσα τοῦ Χόου—Χό συνεχίζουν τὴ συστροφή τους σταθερά, σὰ νὰ παίρνουν ὄθησι ἀπὸ κάποιο ἰσχυρότατο μοτέρ! Τὸ μυῶδες σῶμα τῆς ἀνακόντα ὑποκύπτει, συστρέφεται καὶ στὸ τέλος, κόβεται μαλακὰ - μαλακὰ, σὰ νὰ ἦταν ἀπὸ... μαστίχα!

Στὸ ἓνα χέρι τοῦ γορίλλα μένει τὸ κεφάλι τῆς ἀνακόντα. Στὸ ἄλλο τὸ ἀποκεφαλισμένο κορμί τῆς. Κι' ἀπ' τὰ δυὸ τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι. Οἱ «κουλοῦρες» πού ἔσφιγγαν θανατηφόρα τὸν γορίλλα, παραλύουν μὲ μιᾶς καὶ πέφτουν χάμω ἄψυχες, σὰν τὶς κουλοῦρες ἑνὸς ἀπίθανα χοντροῦ σκοινιοῦ!

Ὁ Χόου—Χό πετάει χάμω τ' ἀπομεινάρια τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του καὶ τὰ δυὸ του χέρια χτυποῦν τὸ πλατὺ στήθος του, σὲ θριαμβευτικὴ τυμπανοκρουσία.

Ἐπειτα, θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν σκοπὸ πού τὸν ἔφερε ὡς ἐδῶ.

Θέλει νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του, πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιάς, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, περισσότερο μὲ τὸ αὐτὶ καὶ λιγώτερο μὲ τὸ μάτι,

καταλαβαίνει πώς δυὸ ἄνθρωποι γλυστροῦν γοργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς.

‘Ο Χόου—Χὸ ἔχει ἀρκετὴ νοημοσύνη. ‘Η ἐξυπνάδα του εἶναι διπλάσια ἀπ’ τὴν ἐξυπνάδα ἐνὸς κοινοῦ γορίλλα. Καταλαβαίνει ἀμέσως πὼς ὁ Τάργκα, μαζὶ μὲ τὴ Μαλόα, ξέφυγαν κάτω ἀπ’ τὰ νύχια του.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ γορίλλας μένει ἀναποφάσιτος.

Ἐπειτα μ’ ἓναν ὠργισμένο λαρυγγισμό χύνεται πρὸς τὰ ἔξω, γιὰ νὰ καταδιώξη καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν ἀλύγιστο ἐχθρό του.

Ἀλλά, πρὶν κἀνὴ δυὸ-τρία ἄλματα ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιά ἀναγκάζεται νὰ σταθῇ. Ἐκεῖ τὸν περιμένει ἡ μάχη μὲ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο!

ΚΕΦ. 4. Ὅπου ὁ Τάργκα ἀποδεικνύει πὼς ἡ Ἑλληνικὴ καρδιὰ δὲν λυγίζει ποτὲ καὶ νικάει πάντοτε!

Ο Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας κοιμᾶται πάντοτε σὰν ἐλάφι. Τὸ ἓνα του μάτι εἶναι μισάνοιχτο καὶ τὸ ἓνα του αὐτὶ μισοστημένο, ἔτοιμα πάντα νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, γιὰ τὴν προσέγγισι κάποιου, ἀπὸ τοὺς χίλιους ἐχθρούς, πού τὸν ζώνουν μέσα στὰ ἀπέραντα καὶ μοχθηρὰ τροπικὰ δάση.

Ἔτσι ἀκούει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ ὕπουλο σούρσιμο καὶ τὸ σιγανὸ σφύριγμα τῆς τεράστιας ἀνακόντα. Τὰ μάτια του σπιθίζουν καὶ τὸ χέρι του χουφτώνει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ, πού βρί-

σκεται κοντὰ στὴν πλατεῖα ζώνη του.

Πλάϊ του κοιμᾶται πάντα ἡρεμῆ κι’ ἀτάραχη ἡ Μαλόα.

Ὁ Τάργκα ἀνασηκώνεται καὶ τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα ἀναζητᾶει, μέσα στὴ νύχτα, τὸ γιγαντιαῖο δηλητηριῶδες φίδι.

Ξαφνικά, ὅμως, διακρίνει κάτι ἀπρόοπτο, κάτι πού δὲν τὸ περιμένει!

Ὅλο τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, πού ὀδηγεῖ ἔξω, στὴ μαυρογάλαζη νύχτα, ἔχει γεμίσει ἀπὸ τὸν τεράστιο ὄγκο ἐνὸς θηρίου! Ὁ Τάργκα δὲν δυσκολεύεται ν’ ἀναγνωρίσῃ τὸν Χόου—Χό! Μὲ τὴν ψυχραιμία τυπωμένη στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀντρίκιας μορφῆς του, ξυπνάει τὴ Μαλόα. Ὅμως τὰ μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό! Αὐτὴ ἡ ἔφοδος τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἀντιπάλου του, μέσα στὴν ἴδια του τὴ φωλιά, τὸν κάνει θηρίο ἀνήμερο. Τραβάει γοργὰ τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του, ἐτοιμάζει κι’ ἓνα βαρὺ ἀκόντιο μὲ χάλκινη αἰχμὴ καὶ κουλουριάζεται ἀποφασισμένος νὰ ἐπιτεθῇ σὰν θύελλα.

Μὰ δὲν προφταίνει. Ἄγρια σφυρίγματα καὶ πνιγμένα οὐρλιαχτὰ τοῦ δίνουν νὰ καταλάβῃ, πὼς μέσα στὴ σπηλιά του ἄρχισε κιόλας ἡ ἐφιαλτικὴ πάλη ἀνάμεσα στὴν τεράστια ἀνακόντα καὶ στὸν ὑπερφυσικὸ γορίλλα.

Ὅπως κάνει πάντοτε, ὁ Τάργκα ἐκμεταλλεύεται καὶ τούτῃ τὴ στιγμή μὲ ἀπίστευτὴ ἐξυπνάδα καὶ ταχύτητα,

Ἄρπάζει τὴ Μαλόα ἀπ' τὸ χέρι καί, γλυστρώντας σβέλτα κι' ἀτρόμητα πλάϊ στα δυὸ τέρατα ποὺ παλεύουν, βγασίνει στὸ ξέφωτο.

Ὁ τεράστιος γορίλλας κατασπαράζει στὰ παντοδύναμα χέρια του τὴν ἀνακόντα καὶ χυμάει νὰ καταδιώξη τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας.

Ἄλλὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς ἔκανε λάθος.

Ὁ Τάργκα δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ ν' ἀποφύγη τὴ μάχη! Τώρα, ποὺ ὁ κυκλώπειος Χόου—Χὸ τοῦ ρίχτηκε μέσα στὴ σπηλιά του, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο εἶναι ἀποφασισμένο νὰ πολεμήσῃ, ὡς τὴ Νίκη ἢ ὡς τὸν Θάνατο!

Μὲ γρηγοράδα ἀγριόγατου σκαρφαλώνει σ' ἓνα ἀπ' τὰ δέντρα, ποὺ κυκλώνουν τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς. Τὸ πελώριο κορμί του συσπειρώνεται, γίνεται μιὰ σφαιρικὴ μάζα ἀπὸ λαστιχένιους μυῶνες καὶ τὰ μάτια του καρφώνονται στὸν δρόμο, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ τρομακτικὸς ἀντίπαλός του.

Τὸν βλέπει νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ μ' ἓνα ρόγχασμα εὐχαριστήσεως νὰ τρέχη πρὸς τὴ Μαλόα, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς, κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τοῦ Τάργκα. Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο χύνεται σὰν ἀετός! Ἄρπάζει τὸν μακρὸ κορμὸ ἐνὸς ἀναρριχητικοῦ, λυγίζει τὰ πόδια του κι' ἔπειτα τὰ τεντώνει ἀπότομα, κλωτσώντας τὸ χοντρὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου. Ἐτσι τὸ σῶμα του ὄλο, παίρ-

νει μιὰν ἀπίστευτη ὠθησι, σπαθίζει τὸν ἀέρα, κάνει ἓνα γρήγορο κυκλικὸ ταξίδι καὶ πέφτει μὲ ὄλη του τὴ φόρα ἀπάνω στὸ πλατὺ τριχωτὸ μούτρο τοῦ γορίλλα!

Τὸ χτύπημα εἶναι καλοζυγισμένο καὶ ἰσχυρότατο.

Τὸ βαρὺ σῶμα τοῦ Τάργκα χτυπάει τὸ κρανίον τοῦ τερατώδους γορίλλα, σὰν ἓνα πελώριο ζωντανὸ σφυρί. Συγχρόνως, ἡ μυτερὴ καὶ πλατεῖα λεπίδα τοῦ μαχαίριου του βυθίζεται ὡς τὴ λαβὴ, στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ τοῦ τέρατος σκίζοντάς του τὶς σάρκες.

Ὁ κυκλώπειος γορίλλας τρεκλίζει σὰν μεθυσμένος καὶ παραπατάει.

Μοιάζει σὰν ἓνα πελώριο κι' αἰωνόβιο δέντρο, ποὺ τὸ χτύπησε ὁ κεραυνὸς καὶ μολαταῦτα ἀγωνίζεται νὰ βασταχτῆ, νὰ μὴ σωριαστῆ στὸ χῶμα.

Ἄλλὰ ὁ Τάργκα εἶναι ἀσυγκράτητος.

Στριφογυρίζει γύρω στὸν γιγάντιο ἀντίπαλό του, σὰν σίφουνας.

Στὰ χέρια του κρατάει ἀκόμα τὸ ματωμένο μαχαίρι.

Ὁ γορίλλας ζαλισμένος, μουγκρίζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀπλώνει μὲ λύσσα τὰ δασύτριχα χέρια του, ἀλλὰ ὁ Τάργκα γλυστράει σὰν ἀνεμος, φεύγει λοξά, βρίσκεται στὰ νῶτα τοῦ Χόου—Χὸ καί, γιὰ δεύτερη φορά, τὸ χέρι του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει μὲ ὄυναμι!

Ἡ λεπίδα βυθίζεται στὴ ράχη τοῦ ὑπερφυσικοῦ γορίλλ

λα, στὸ ὕψος τῶν νεφρῶν. Τὰ δόντια τοῦ τέρατος τρίζουν, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ λύσσα, ἀλλὰ οἱ κινήσεις του εἶναι, τώρα, πολὺ δύσκολες. Ἡ θανάσιμη πάλη του μὲ τὴν ἀνακόντα, τὸ τρομερὸ χτύπημα ποὺ δέχτηκε ἀπὸ τὸν Τάργκα κι' ἡ ἀκατάσχετη αἱμορραγία ἀπὸ τὰ δυὸ πλήγματα τοῦ μαχαιριοῦ τὸν ἔχουν ἐξαντλήσει.

Τρεκλίζοντας πάντα κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὴ Μαλόα.

Παράξενοι γρυλλισμοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ φρικῶδες στόμα του, μαζὶ μὲ ματωμένους ἀφρούς. Ὁ Τάργκα ἀπομακρύνεται λίγο κι' ἀμέσως ξαναγυρίζει τρέχοντας σὰν ἀφηνιασμένο ἄτι. Μὲ τὸ δεξί του χέρι κρατᾷ ὑψωμένο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸ ἀκόντιο μὲ τὴ χάλκινη αἰχμή! Χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὸν κίνδυνο, φτάνει μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα σὲ ἀπόστασι δυὸ μονάχα μέτρων ἀπὸ τὸν Χόου—Χὸ καί, τότε, τὸ νευρώδες μπράτσο του κινεῖται μὲ ἀκατάβλητη δύναμι μπροστά.

Ἡ μετάλλινη αἰχμὴ βοῖσκει τὸν γορίλλα ἀκριβῶς στὴ μέση καὶ τοῦ τρυπάει τὸ τριχωτὸ σῶμα πέρα ὡς πέρα! Σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἡ χάλκινη αἰχμὴ τοῦ ἀκόντιου, ματοβαμμένη καὶ γεμάτη κομματιασμένες σάρκες, ἔχει ξεπροβάλει στὴ ράχη του, πλάϊ ἀκριβῶς στὴ ραχοκοκκαλιά!

Αὐτὸ εἶναι τὸ τελειωτικὸ χτύπημα!

Ἐνα βαθὺ βογγητὸ ξεφεύ-

γει ἀπὸ τ' ὀρθάνοιχτο στόμα τοῦ τερατώδους γορίλλα.

Ἀνοίγει ἀπελπισμένα τὰ πελώρια χέρια του, τρεκλίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἔπειτα σωριάζεται μονοκόμματος, μὲ δυνατὸ γδοῦπο, σὰν αἰωνόβιο δέντρο, ποὺ δὲν τὸ σεβάστηκε τὸ κοφτερὸ τσεκούρι τοῦ ξυλοκόπου!

Ὁ Τάργκα κοντοστέκεται βαρυανασαίνοντας...

Στὴν ἀπαλὴ ἀστροφεγγιά, ποὺ ἀρχίζει μόλις τώρα νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανό, διακρίνεται τὸ κορμί του, μὲ ὄλους τοὺς μυῶνες του ἀνάγλυφους, νὰ λάμπῃ σὰν μπρούτζινο ἄγαλμα, κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ στρώμα ἰδρώτα, ποὺ τὸ τυλίγει...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἐγκληματικὸς Εὐρωπαῖος σηκώνει ἀργὰ τὸ αὐτόματο ὄπλο του καὶ παραμερίζει τὰ πράσινα κλαδιά, ποὺ τοῦ κλείνουν τὸν στόχο.

Ἐχει παρακολουθήσει ὅλη τὴν πάλη καὶ ἡ κατάπληξι του εἶναι μεγάλη, ἀπὸ τὸ ἀπίστευτο ἀποτέλεσμα. Ὁ ὑπερφυσικὸς, ὁ ἀνίκητος Χόου—Χὸ εἶναι νεκρός. Καὶ δίπλα του, ὁ Τάργκα ὄρθιος καὶ νικητής!

Ὁ ἐγκληματίας μὲ τὴν κάσκα σκύβει λυσσασμένος τὸ κεφάλι του.

Τὸ μάτι του παίρνει τὴ γραμμὴ τοῦ στόχου καὶ τὸ χέρι του εἶναι ἕτοιμο νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη, γιὰ νὰ στείλῃ στὸν Τάργκα τὴ φωτιά καὶ τὸ πυρωμένο ἀτσάλι. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα. Καὶ ξαφνικὰ ἓνα χοντρὸ καὶ πλαδα-

ρὸ μαῦρο χέρι ὑψώνεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ λευκοῦ!

Εἶναι ὁ Ἀτσίδης, ποὺ γυρίζει ἀπ' τό...ἄρμεγμα τοῦ ζαρκαδιοῦ.

Στὰ χέρια του κρατάει τὴ φλούδα μιᾶς μεγάλης καρύδας, ποὺ τὴν ἔχει γεμίσει μὲ γάλα ζεστὸ ὡς ἀπάνω. Προχωρεῖ σιγά, προσεχτικά, γιατί φοβᾶται μήπως παραπατήση καὶ μείνη χωρὶς γάλα. Ξαφνικὰ τὸ μάτι του βλέπει μιὰ...λευκὴ κάσκα!

— Ἄσπρος... ὑπόστεγος!, μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό.

Σκύβει, βλέπει καλύτερα καὶ διακρίνει κάτω ἀπὸ τὴν ἄσπρη κάσκα τὸ ἀναμαλλιαρικό μούτρο τοῦ λευκοῦ ἐγκληματία, ποὺ παίρνει ἐκείνη τὴ στιγμή σκόπευσι, μὲ στόχο τὸ σῶμα τοῦ Τάργκα!

Ὁ Ἀτσίδης σηκώνει τὴν... καρύδα καὶ τὴ χτυπάει στὸ πρόσωπο τοῦ Εὐρωπαίου, μὲ ὅλη του τὴ δύναμι!

Τὸ χτύπημα δὲν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητο.

Ἡ φλούδα τῆς καρύδας τσακίζεται καὶ τὰ κομμάτια τῆς σκίζουν τὸ λεπτὸ δέρμα τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ζεστὸ γάλα τὸν περιλούζει ὀλόκληρο. Αὐτὸς αἰσθάνεται δυνατὸ πόνο ἀπ' τὰ φλούδια τῆς καρύδας, ποὺ τὸν ἔχουν χαράξει σὰν ξυράφια καὶ καθὼς νοιώθει τὸ παχύρευστο ζεστὸ γάλα νὰ τὸν κατακλύζη ὀλόκληρο, πιστεύει πὼς ἔπαθε ἀκατάσχετη... αἱμορραγία καὶ πὼς τὸ αἷμα του τρέχει σὰν ποτάμι!

Ἀμέσως μπήγει μιὰ κραυ-

γὴ ἀπεριγράπτου τρόμου καὶ σπεύδει νὰ χωθῆ πανικόβλητος στὸ δάσος, γιὰ νὰ ξεγλυτώσῃ...

ΚΕΦ. 5. Ὅπου ὁ Τάργκα δίνει τὸ σύνθημα τοῦ συναγεμνοῦ καὶ ἡ ζούγκλα γεμίζει ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς μάχης!

— Μαλόα, Ἀτσίδα! Ζοῦμπο!

Ἡ φωνὴ τοῦ Τάργκα σὰν τὸ κρύσταλλο καὶ δυνατὴ σκίζει τὴν ὑγρὴ νυχτερινὴ ἀτμόσφαιρα καὶ μεταδίδει τὸ μήνυμά της:

— Μαλόα! Ἀτσίδα!

— Μαλόοοοα! Ἀτσίδα! Ζοῦουμπο!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας βρίσκεται κιόλας κοντά του.

Ὁ Ἀτσίδης πλησιάζει κι' αὐτός. Ἀκούγονται τὰ πλατεϊὰ πόδια του, ποὺ χτυπᾶνε στὸ χῶμα σὰν... πατσὲς κι' ἡ ἀγριοφωνάρα του, ποὺ γκρινιάζει γιὰ τό...γάλα, ποὺ πῆγε χαμένο πάνω στὸν ἄνθρωπο μέ...«ἄσπρος ὑπόστεγος»!

Σὲ λίγο ἀκούγονται κλαδιὰ ποὺ σπάζουν καὶ δέντρα ποὺ λυγίζουν, σὰν νὰ περνᾶ ἀνάμεσά τους ἀνεμοστρόβιλος. Γρήγορες καὶ βαρεῖες πατημασιὲς συνοδεύουν ὅλους αὐτοὺς τοὺς θορύβους.

— Ἐρχεται ὁ Ζοῦμπο, λέει ὁ Τάργκα.

Τὴν ἴδια στιγμή, σὰν ἐπιβεβαίωσι τῶν λόγων του, ἀκούγεται τὸ δυνατὸ φύσημα τῆς προβοσκίδας τοῦ ἱεροῦ ἐλέφαντα,

— Πάμε!, λέει ὁ Τάργκα. "Ὄλη ἡ ζούγκλα θὰ μπῆ σὲ συναγερμό, ὡσπου νὰ ἔξοντωθῆ ὁ λευκὸς ἐγκληματίας κι' ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν!

Ὁ Ἀτσίδας καταλαμβά-
νεται ἀπὸ... πολεμικὸ μέ-
νος.

— Πάμε!, λέει κι' αὐτός. "Ἀσπρος ἄνθρωπος χύση γκάλα ἐμένα, ἐγκὼ πάει ἐμένα, πετάνει ἄσπρος ἄνθρωπος!

Καθὼς προχωρεῖ, περνάει πλάϊ στὸ ἀτέλειωτο πτώμα τοῦ τρομεροῦ γορίλλα. Τὴν πρώτη στιγμή τὸν νομίζει γιὰ... ζωντανὸ κι' ἐτοιμάζε-
ται νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Ἐπειμα, ὅμως, βλέπει τὸ δασύτριχο σῶμα τοῦ ποὺ εἶ-
ναι γεμάτο αἷματα καὶ τοῦ τραβάει μιὰ κλωτσιὰ μὲ τὴν πλατεῖα ποδάρα του.

— Μπάρμπα, τοῦ λέει, ἐσὺ σηκωτῆ, παλέψη ματζι ἐμένα, ἐγκὼ βάλει ἐσένα κάτω, ἐγκὼ πατήσει κοιλιὰ ἐσένα, ἐγκὼ νικήσει ἐσένα!

Ἐπειτα ἀκολουθεῖ τοὺς ἄλλους, ποὺ βαδίζουν στὰ ἴ-
χνη τοῦ Εὐρωπαίου.

Πρῶτος πηγαίνει ὁ Τά-
ργκα, σκυφτός, συσπειρωμέ-
νος, ἔτοιμος νὰ δράσῃ κεραυ-
νοβόλα, μόλις παρουσιαστῆ
ἀνάγκη.

Πίσω ἔρχεται ὁ Ζοῦμπο, ὁ
μεγάλος ἐλέφαντας.

Ἡ πανίσχυρη προβοσκίδα
του χτυπάει δεξιὰ κι' ἀριστε-
ρὰ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων,
τρέποντας σὲ φυγὴ τοὺς μι-
κροὺς πάνθηρες καὶ τοὺς ἄ-
γριοχοίρους ποὺ παραμονεύ-

ουν ἔτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν στὴ
λεία τους.

Στὴ ράχη τοῦ Ζοῦμπο εἶ-
ναι ξαπλωμένη ἡ Μαλόα. Τὸ
κορίτσι τῆς ζούγκλας ταξι-
δεύει ἄνετα, ξεκούραστα καὶ
διατηρεῖ τὶς δυνάμεις του ἄ-
κμαῖες, γιὰ τὴν στιγμή τῆς
μάχης, ποὺ μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ
ξαφνικά, ἀπὸ στιγμή σὲ στι-
γμή...

Ὁ κωμικὸς νέγρος κλείνει
τὴ συνοδεία.

Ἐχει στὸ χέρι τὸ φυσοκά-
λαμό του καὶ προχωρεῖ ρί-
χνοντας κάπου - κάπου προ-
σεχτικὲς ματιὲς στὸν ποταμό,
ποὺ ξεδιπλώνεται πλάϊ τους,
γιατὶ ἀκούει κάθε τόσο ὑπο-
πτα σουρσίματα, μικροὺς
γρυλλισμοὺς καὶ πλατσου-
ρίσματα στὸ νερό, σημάδι
πὼς οἱ κροκόδειλοι δὲν λεί-
πουν ἀπ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ.

Ξαφνικά ὁ Ἀτσίδας στέκε-
ται μὲ γουρλωμένα μάτια.

Ἡ γλωσσάρα του παίζει
νευρικὰ μὲ τὸν μεγάλο χαλ-
κᾶ τῆς μύτης του, πράγμα
ποὺ γίνεται ὅταν ὁ Ἀτσίδας
βρεθῆ σὲ δίλημμα.

Πραγματικά, μπροστά του
προχωρεῖ ὁ Τάργκα κι' ἡ
Μαλόα κι' ὁ Ζοῦμπο. Ἀλλὰ
καὶ στὸ ποτάμι, ἀπάνω σὲ
μιὰ πρόχειρη σχεδία, ταξι-
δεύουν ἀκολουθώντας τὸ ρεῦ-
μα τοῦ ποταμοῦ, ἕνας σωρὸς
ἀπὸ ἄγρια πεπόνια, γεμάτα
γλυκοὺς χυμούς!

Αὐτὰ τὰ πεπόνια φυτρώ-
νουν μακρυὰ, στὰ βορεινὰ τῆς
ζούγκλας κι' οἱ ἰθαγενεῖς φεύ-
γουν ἀπ' τὰ χωριά τους καὶ
περπατᾶνε μερόνυχτα, ὡς ποὺ
νὰ τὰ βροῦνε. Τότε τὰ σπρώ-

‘Η μάχη τού Τάργκα και τής Μαλάσα, μέ τούς κακούς δαίμονες τής ζούγκλας ήταν σκληρή. Σέ δύο συνεχείς συγκρούσεις τó άτρόμητο ‘Ελληνόπουλο κι’ ή ή-



ρωική συντροφισά του εξόντωσαν τόν λευκό έγκληματία και' τούς Ραμά. ‘Η Ζούγκλα ξαναβρίσκει ήτσι τήν ήρεμία της, τήν έλευθερία και τήν ξενοιασιά της!

χνουν άπάνω σέ πρόχειρες σχεδίες καί τ'άφήνουν νά ταξιδέψουν μόνα τους, μαζί μέ τò νερό, ώς τὰ χωριά τους.

‘Ο Άτσίδας ξύνει σκεφτικός τήν κεφάλια του.

Ρίχνει μιὰ ματιά στούς συντρόφους του πού προχωρούν μπροστά, έπειτα κυττάζει καί τὰ πεπόνια, πού άπομακρύνονται γρήγορα-γρήγορα, σά νά βιάζονται νά ξεφύγουν άπό τά... δόντια του καί θολώνει τò μάτι του. Χωρίς νά σκεφτή ούτε τούς κροκοδείλους, ούτε τίποτα, πέφτει στο νερό, σκαρφαλώνει στη σχεδία, χώνεται άνάμεσα στα πεπόνια κι' άρχίζει νά τὰ καταβροχθίζει ένα - ένα, μέ τεράστιες δαγκωματιές!

Άνύποπτος ό Τάργκα συνεχίζει τόν δρόμο του.

Τώρα τò φώς τής αύγής άρχίζει ν' άνακατεύεται μέ τò σκοτάδι τής νύχτας καί νά τò κάνη πιò άπαλό καί πιò ξάστερο.

‘Ο κυρίαρχος τής Ζούγκλας ξεχωρίζει πάνω στο παρθένο έδαφος τις πατημασιές, πού τού φανερώνουν τόν δρόμο πού έχει πάρει ό Εύρωπαίος. Τ' άχνάρια άπ' τις χοντρές σόλες καί τὰ τακούνια τών παπουτσιών του διακρίνονται καθαρά. Πιò πάνω, όμως, μιὰ έκπληξι περιμένει τόν Τάργκα. Κοντά στ' άχνάρια τών παπουτσιών, άρχίζουν νά φαίνονται καί πατημασιές άπό πελώρια γυμνά πόδια!

Τò πρόσωπο τού άτρόμη-

του Έλληνόπουλου συννεφιάζει.

Είναι φανερό, πώς άπό δώ καί κάτω ό λευκός έγκληματίας συνέχισε τόν δρόμο του παρέα μέ ίθαγενείς, πού έπρεπε νά είναι γίγαντες στο άνάστημα, αν έκρινε κανείς άπό τò μέγεθος τών πελμάτων τους.

Φυλή γιγάντων σ' αύτή τήν περιοχή δέν είναι άλλη άπό τούς Ραμά. Είναι όλοι τους δυνατοί, αλλά σκληροί, βάνουσοι καί, κάπου - κάπου, θυμοῦνται καί τò παλιό φρικτò έθιμό τους, τήν άνθρωποφαγία!

Μαζί μ' αυτούς είχε συμμαχήσει ό λευκός άνθρωπος;

‘Ο Τάργκα στρέφεται στον ιερò έλέφαντα καί τόν προστάζει:

— “Ελα, Ζούμπο... τρέχα! Πιò γρήγορα, Ζούμπο!

Τò έξυπνο παχύδερμο νοιώθει τί τού λένε.

Άρχίζει νά καλπάζη, άκολουθώντας τόν Τάργκα, πού τρέχει μπροστά του σαν άνεμος.

‘Η Μαλόα άνασηκώνεται: πάνω στη ράχη τού έλέφαντα. Καταλαβαίνει πώς αύτή ή όρμητική έφοδος, προδικάζει τή μάχη πού θα άρχισή σέ λίγο.

Ψύχραιμη τραβάει τò μαχαίρι άπ' τήν πλατειά ζώνη της.

Τρέχουν, έτσι, πάνω στ' άχνάρια τών άλλων, περισσότερο άπό μιὰ ώρα.

Τώρα έχουν βγή άπ' τò πυκνò δάσος καί ό τόπος, γύρω τους είναι κατάξερος, φα-

λακρός, χωρίς τὸ παραμικρὸ δέντρο, κανένα θάμνο.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτελείωτη κι' ἄγωνα γῆ, ὁ ποταμὸς διαγράφει ἓνα πελώριο τόξο κι' ἔτσι καθὼς τρέχει, μοιάζει μὲ μιὰ μεγάλη ὑγρὴ πριονοκορδέλλα, ποὺ χρόνια τώρα πριονίζει τὸν φαλακρὸ βράχο, γιὰ ν' ἀνοίξη ἀνάμεσα του τὴν πλατεία τῆς κοίτης!

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὸ διαπεραστικὸ μάτι τοῦ Τάργκα σαρώνει ὅλη τὴ γύρω περιοχή.

Ἐδῶ οἱ ἀντίπαλοι δὲν μποροῦν νὰ κρυφτοῦν.

Γιγαντιαῖοι ἰθαγενεῖς, μαζὶ μὲ τὸν λευκὸ ἄνθρωπο στέκονται στὴν πέτρινη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ περνᾶνε ἕνας-ἕνας στὴν ἀντίθετη πλευρά, ἀπὸ μιὰ πρόχειρη γέφυρα, ποὺ ἔχουν στήσει.

Ἀμέσως ὁ Τάργκα ἐφορμᾷ μὲ ταχύτητα θυέλλης.

Πίσω του τρέχει ὁ Ζοῦμπο, σὰν βαρὺ ἄρμα μάχης.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ τρομερὸς ἀγῶνας ἔχει ἀρχίσει.

Ὁ πρῶτος γιγαντιαῖος Ραμά, ποὺ βλέπει τὸν Τάργκα, μπήγει μιὰ ἄγρια κραυγὴ καὶ χυμαίνει ἀπάνω του θαρραλέα. Τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀντὶ ν' ἀμυνθῆ, ἀντεπιτίθεται κεραυνοβόλα!

Τὸ μπράτσο του τινάζεται πίσω κι' ἔπειτα ἐξακοντίζεται μπροστά, σημάδι πὼς θὰ στείλῃ τὴ φοβερὴ του γροθιά, νὰ βροντήσῃ στὸ σαγόνι τοῦ ἀντιπάλου. Ὁ γιγαντιαῖος ἰθαγενής, γιὰ ν' ἀπο-

ποφύγῃ τὸ χτύπημα γέρνει δεξιά, ἀλλὰ βγαίνει... γελασμένος. Ὁ Τάργκα, ἀντὶ νὰ τοῦ ἐξακοντίσῃ τὴ γροθιά του, τὸν ξεγελάει, σκύβει ἀπότομα, τοῦ ἀρπάζει τὰ πόδια ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους καὶ μὲ μιὰ πελώρια δύναμι, τὸν περιστρέφει στὸν ἀέρα, σὰν σφεντόνα!

Ὁ ἄνθρωποφάγος οὐρλιάζει πανικόβλητος.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν στριφογυρίζει μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ, ξαφνικά, τὸν ἀφήνει. Τὸ σῶμα του ἀναρπάζεται ἀπὸ τὴν τρομερὴ φυγόκεντρο δύναμι ποὺ ἔχει ἀναπτυχθῆ, σκίζει τὸν ἀέρα σὰν βλήμα καὶ πέφτει κατακέφαλα στὸν ποταμό!

Ἐνα δυνατὸ πάφλασμα ἀκούγεται κι, ἀμέσως, ἀπὸ τὰ γύρω, παντοῦ, τρυπᾶνε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ τὰ ἀποτρόπαια ρύγχη τῶν κροκοδείλων, ποὺ σπεύδουν πρὸς τὴν καινούργια τους τροφή!

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ Τάργκα πετᾶνε φωτιές.

Ἀπέναντι ὁ λευκὸς ἐγκληματίας μὲ τὴν κάσκα, ἔχει κατεβάσει ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ αὐτόματο, ἔτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὸ γάζωμα τοῦ θανάτου.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ραμά, ὁ πελώριος ἰθαγενής, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ἐφωδιασμένος μὲ αὐτόματο ὄπλο.

Ὁ Τάργκα συσπειρώνεται καὶ τινάζεται σὰν τίγρις.

Τὸ σῶμα του διαγράφει ἓνα γοργὸ τόξο στὸν ἀέρα καὶ πέφτει κοντὰ στὸν πελώ-

ριο ίθαγενή. Γέρνει μιὰ στιγμή πίσω, σηκώνει τὸ πόδι του, ὥσπου τὸ γόνατο νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος τοῦ στήθους κι' ἀμέσως τὸ τινάζει μπροστὰ μὲ μιὰν ἀπίστευτη ὄθησι. Τὸ πέλμα του χτυπάει μὲ δύναμι τὸν ἀντίπαλο στὸν λαιμὸ καὶ τὸν σωριάζει ἀνάσκελα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται τὸ κελάρισμα ἑνὸς αὐτόματου.

Ὁ λευκὸς ἐγκληματίας ἔχει τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Οἱ σφαίρες περνᾶνε οὐρλιάζοντας δίπλα στὸν Τάργκα. Μιὰ ἀπ' ὅλες περνᾶει τὴ μυώδη μᾶζα τοῦ μπράτσου του καὶ τὸν κάνει νὰ μορφάσῃ ἀπὸ τὸν πόνο.

Ζεστὸ κόκκινο αἷμα τοῦ λούζει τὸ χέρι.

Ὁ Εὐρωπαῖος, μὲ μιὰν ἐκφρασι ἀπερίγραπτοῦ μίσους στὸ πρόσωπο, σηκώνει πάλι τὸ αὐτόματο κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἐξαποστείλῃ δεύτερη ριπή.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ κίτρινη ἀστραπή σχίζει τὸν ἀέρα.

Ἡ Μαλόα, μ' ἕνα ἀπίστευτο ἄλμα, τινάζεται ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ Ζοῦμπο καὶ πέφτει μὲ τὸ κεφάλι, ἀπάνω στὸν λευκὸ ἐγκληματία.

Τὸ δεξί της χέρι κρατᾶει σφιχτὰ τὸ μαχαίρι καί, καθὼς βρίσκεται ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου της, κατεβαίνει μὲ γρηγοράδα.

Ἡ λεπίδα βυθίζεται πλάγια, στὸν λαιμὸ τοῦ ἐγκληματία, καὶ φθάνει ὡς τὴ σπον-

δυλικὴ στήλη, κόβοντάς του τὴν καρωτίδα.

Ἐνας βραχνὸς βόγγος ξεφεύγει ἀπὸ τὸν λάρυγγά του. Τὰ μάτια του γουρλώνουν μ' ἕνα ἀπερίγραπτο τρόμο κι' ἔπειτα κλείνουν γιὰ πάντα. Πέφτει στὴ γῆ μονοκόμματος, σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός!

Στὸ μεταξύ, ὁ γιγαντιαῖος ίθαγενὴς ἔχει ἀνασηκωθῆ.

Ἡ τρομερὴ ἐπίθεσις τοῦ Τάργκα τὸν ἔχει γεμίσει πανικό.

Μὲ μιὰν ἀναρθηρὴ κραυγὴ, στρέφει τὰ νῶτα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ γονατίζει.

Τὸ τραῦμα ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ αὐτόματου τοῦ κλονίζει κάπως τὶς δυνάμεις. Ἡ Μαλόα τὸν βλέπει καὶ σπεύδει κοντὰ του γοργά.

Ἀλλὰ ὁ Τάργκα ἔχει καὶ πάλι σηκωθῆ!

Ἡ πληγὴ του ἔχει γεμίσει πηγμένο αἷμα κι' ἡ αἰμορραγία του ἔχει σταματήσῃ. Σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ χύνεται ἀκράτητος στ' ἀχνάρια τοῦ Ραμά, ποὺ τρέχει ἀπελπισμένα, μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι.

Τὸ φοβερὸ ἀνθρωποκυνηγητὸ δὲν κρατᾶει πολὺ.

Τὰ πόδια τοῦ Τάργκα πετοῦν ἀπάνω στὸν γυμνὸ βράχο, σὰ νὰ εἶναι καμωμένα ἀπὸ φτερά.

Τὸ σῶμα του σχίζει τὸν ἀέρα μὲ ταχύτητα πυραύλου.

Λίγο πιὸ πάνω ἔχει καταφθάσει τὸν ἀντίπαλό του.

Αὐτὸς στρέφεται μὲ ἀπόγνωσι καὶ κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια ν' ἀμυνθῆ, χρησιμοποιοῦντας τὸ αὐτόματο, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ λευκὸς ἐγκληματίας.

Ἄλλὰ ὁ Τάργκα ἔχει κιόλας ἐπιπέσει σὰν κεραυνός!

Τὰ δύο του χέρια εἶναι ὑψωμένα καὶ πέφτουν μονοκόμματα, μ' ἀνοικτὲς παλάμες. Τὰ δάχτυλά του γατζώνουν τὸ αὐτόματο καὶ μ' ἓνα ἀπότομο καὶ δυνατὸ τίναγμα, τὸ ἀποσποῦν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ραμά!

Ὁ ἀνθρωποφάγος ἰθαγενής, τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἀσύλληπτη ταχύτητα τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, θέλει νὰ ξεφύγῃ τρέχοντας. Ἄλλὰ τὸ αὐτόματο βρίσκεται κιόλας ψηλά, στὸν ἀέρα! Ὁ Τάργκα τὸ κρατᾷ ἀπὸ τὴν κάννη, τὸ ἀφήνει γιὰ μιὰ στιγμή μετέωρο κι' ἔπειτα τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι, σὰν ρόπαλο!

Τὸ κοντάκι τοῦ ὄπλου τρίζει ξερά, καθὼς προσκρούει στὸ κρανίον τοῦ ἀνθρωποφάγου. Κι' ἀμέσως σωριάζονται στὴ γῆ, — τὸ αὐτόματο μὲ κομματιασμένο τὸ κοντάκι κι' ὁ ἄγριος ἰθαγενὴς μὲ συντριμμένο τὸ κρανίον!

ΚΕΦ. 6. Ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς βάζουν στὸ χέρι τὴ Μάλόα κι' ὁ Τάργκα πραγματοποιεῖ ἓνα ἀλλόκοτο... ἀεροπορικὸ ταξίδι!

— **Τ**ΑΡΓΚΑ! Τάργκα!
— Βοήθεια, Τάργκα!

Ἡ ἀπελπισμένη κραυγὴ τῆς Μάλόα φτάνει στ' αὐτιά του κι' ἀμέσως τὰ δόντια του

σφίγγονται, οἱ μυῶνες του τανύονται, φουσκώνουν, καὶ τὸ κορμί του παίρνει τὴν ὄψι κορμοῦ ἐλιόδεντρου, ποῦ εἶναι γεμάτο ρόζους καὶ κοντυλώματα!

Οἱ Ραμά, ὅσοι εἶχαν ἀπομείνει σ' αὐτὴ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἔχουν ἀρπάξει τὴ Μάλόα καὶ τρέχουν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν πρωτόγονη γέφυρά του.

Σὰν ἄχυρο ποῦ τὸ συνεπαίρνει ὁ ξαφνικὸς ἀνεμοστρόβιλος, ὁ Τάργκα ὀρμάει γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ.

Ἄλλὰ πολὺ γρήγορα τὸ νοιώθει, πὼς εἶναι ἀργά.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν κιόλας περάσει, συναποκομίζοντας σὰν πολύτιμη λεία τους, τὴν ὄμορφη συντρόφισσα τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου!

Μὲ γοργὲς κινήσεις τραβοῦν τώρα καὶ τὴν πρωτόγονη γέφυρά τους.

Κι' ὁ Τάργκα, σφίγγοντας τὶς γροθιές του καὶ τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του, παρακολουθεῖ τοὺς ἡμιάγριους Ραμά, ποῦ ἀπομακρύνονται σέρνοντας βάναισα καὶ τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας!

Κυττάζει γύρω του γεμάτος ἀπόγνωσι.

Δὲν ὑπάρχει πουθενά, οὔτε ἵχνος δέντρου, γιὰ ν' ἀρπάξῃ ἓνα ἰσχυρὸ κλάδο ἀναρριχητικοῦ καὶ νὰ τιναχτῇ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Ἄν πέσῃ στὸ νερό, ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἓνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ πεινασμένους κροκοδείλους. Ἡ πάλη μαζί τους θὰ εἶναι πολὺ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη. Καὶ στὸ με-

ταξὺ ἢ Μαλόα μπορεῖ ν᾿αὐτὴ γίνεῖ θῦμα τῶν ἀνθρωποφαγικῶν ἐθίμων τῶν Ραμά!

Τὸ ἔξυπνο μυαλὸ τοῦ Τάργκα δουλεύει ἀσταμάτητα

Καί, ξαφνικά, τὰ μαῦρα μάτια του φωτίζονται.

— Ζοῦμπο!, φωνάζει δυνατά. "Ἐλα δῶ, γρήγορα!

Τὸ τεράστιο παχύδερμο ἔρχεται γοργὰ κοντὰ του.

Ἀμέσως ὁ Τάργκα μὲ λόγια καὶ μὲ χειρονομίες τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ τὴν ἀκριβῶς ζητάει ἀπ' αὐτόν. Κι' ὁ Ζοῦμπο, ὁ πανέξυπνος ἱερός ἐλέφαντας, κουνάει τὴν χοντρή κεφάλαι του, σὰ νὰ θέλῃ νὰ δείξῃ πῶς κατάλαβε.

Ἀπλώνει τὴν παντοδύναμη προβοσκίδα του καὶ τυλίγει τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴ μέση. Ἐπειτα τὸν τραμπαλίζει γιὰ λίγο πέρα - δῶθε σὰ νὰ τοῦ κἀνῃ... κούνια καί, στὸ τέλος, τὸν ἐκσφενδονίζει μὲ ἀπίστευτη δύναμι στὸν ἀέρα!

Τὸ σῶμα τοῦ Τάργκα φεύγει ἀρμονικά, σὰ νὰ τὸ τινάξε καταπέλτης!

Στὴν ἀρχὴ ἀνυψώνεται μὲ δύναμι, ἔπειτα γέρνει πρὸς τὴ γῆ καί, κάνοντας ἓνα παράξενο τοξωτὸ ἀεροπορικὸ ταξίδι, περνάει πάνω ἀπ' τὰ ἐπικίνδυνα νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ πέφτει μαλακὰ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη.

Ἀπὸ κεῖ ὁ δρόμος του εἶναι ἐλεύθερος.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν κιόλας ἐξαφανισθῆ μέσα στὸ δάσος, ποὺ ἀρχίζει νὰ φυτρώνῃ λίγο μακρύτερα. Σίγουρα ἐκεῖ εἶναι τὸ χωριὸ τους κι' ἐκεῖ πη-

γαίνουν τὴ Μαλόα, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς τρυφερὲς τῆς σάρκες θῦμα στὰ ξόανα τῶν τερατόμορων θεῶν τους!

Ὁ Τάργκα ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν ἄνεμος...

✱

Λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ ποτάμι ἢ φαλάκρα τῆς γῆς κόβεται ξαφνικά κι' ἀρχίζει τὸ δάσος μὲ τὰ γιγαντόκορμα δέντρα.

Πρωτόγονες καλαμένιες καλύβες εἶναι στημένες κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα.

Ἀνάμεσά τους ὑπάρχει ἓνα ξέφωτο.

Ἐκεῖ καίει μιὰ τεράστια φωτιά. Δίπλα τῆς ὑπάρχει τὸ ξόανο ἑνὸς τερατώδους θεοῦ, μὲ φρικιαστικὸ πρόσωπο, μὲ πόδια λεονταριοῦ καὶ μ' ἓνα κέρατο, σὰν τοῦ ρινόκερου, φυτρωμένο στὴ μύτη!

Φαίνεται πῶς κάποια ἀνατριχιαστικὴ θυσία σ' αὐτόν τὸν τερατόμορφο θεὸ ἐτοιμάζεται, γιὰτι μερικὲς ἰθαγενεῖς γυναῖκες πηγαινοέρχονται, κουβαλώντας διάφορα ἀντικείμενα. Εἶναι οἱ γιγαντόσωμες καὶ χεροδύναμες γυναῖκες τῆς φυλῆς τῶν Ραμά.

Πέντε - ἕξι ἀπ' αὐτὲς ἔχουν «ψαρέψει» στὸν ποταμὸ κι' ἔχουν μεταφέρει ἐκεῖ μιὰν ὀλόκληρη σχεδιά, φορτωμένη μὲ ἄγρια γλυκόχυμα πεπόνια.

Πλάϊ στὰ πεπόνια ἔχουν τοποθετήσῃ ἓνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ παράξενους βλαστούς. Εἶναι οἱ βλαστοὶ ποὺ τοὺς εἶχε ζητήσῃ ὁ ἐγκληματικὸς λευκὸς ἄνθρωπος, μὲ τὴν κά-

σκα, γιὰ νὰ τοὺς πάρη μαζί του φεύγοντας.

Πολὺ κοντὰ ὑπάρχει κι' ἕνας τεράστιος κάδος, φτιαγμένος ἀπὸ κουφωμένο κορμὸ μεγάλου δέντρου καὶ γεμάτος νερό.

Σὲ λίγο οἱ ἄντρες Ραμὰ καταφτάνουν!

Ἀνάμεσά τους ἔχουν τὴ Μαλόα, τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

Κι' ἀρχίζουν τὶς ἐτοιμασίες γιὰ τὴ θυσία.

Παίρνουν τὸ ξόανο, τὸ βουτάνε δυὸ φορές στὸ νερὸ καί, μετὰ, τὸ τοποθετοῦν κοντὰ στὴ φωτιά.

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ σειρά τῆς Μαλόα.

Τὴν παίρνουν κι' αὐτήν, γιὰ νὰ τῆς κάνουν ἕνα ἀναγκαστικὸ λουτρό, μέσα στὸν κάδο τους. Ἐπειτα τὴν πηγαίνουν κοντὰ στὴ φωτιά.

Τὸ κορίτσι κυττάζει γύρω του μὲ ἀπόγνωσι.

Ὁ Τάργκα, ὁ ἀγαπημένος τῆς Τάργκα, δὲν φαίνεται πουθενά.

ΚΕΦ. 7. Ὁπου ὁ Ἀτσίδα φροντίζει γιὰ τὸ στομάχι του καὶ σώζει τὴν κατάστασι!

ΑΦΝΙΚΑ, ὅμως, γίνεται κάτι περίεργο.

Ἐνα ἀπ' τὰ πεπόνια, ποὺ σωρεύονται στὴ σχεδιά... παραμερίζεται καὶ στὴ θέσι του προβάλλει ἀπὸ μέσα τὸ πλακουτσὸ κωμικὸ μοῦτρο τοῦ Ἀτσίδα, μὲ τὸν τεράστιο χαλκᾶ κρεμασμένο ἀπὸ τὴ μύτη!

Χωμένος, ὅπως τὸν ἀφήσαμε, μέσα στὰ πεπόνια, ὁ

ἀστεῖος νέγρος ἔξακολουθοῦσε τὸ γεῦμα του, ὡς τὴ στιγμή, ποὺ καταλαβαίνει, πὼς κάποια χέρια τραβᾶνε τὴ σχεδιά ἀπὸ τὸν ποταμό!

Ἀμέσως παύει νὰ... μασσᾶ καὶ ζαρώνει στὴ θέσι του.

Τώρα χέρια ἀνθρώπων μεταφέρουν τὴ σχεδιά στὴ στεριά. Καὶ τὴν ἀκουμπᾶνε κάπου. Ὁ πονηρὸς Ἀτσίδα περιμένει ν' ἀπομακρυνθοῦν τὰ θήματα κι' ἔπειτα, παραμερίζοντας ἕνα πεπόνι, ἀνοίγει παραθυράκι καὶ προβάλλει τὴ... φάτσα του!

Τὰ δυὸ του μάτια στριφογυρίζουν σὰν χάντρες ἐρευνώντας τὴν περιοχὴ.

Πρῶτα - πρῶτα βλέπει δίπλα του τὰ δεματιασμένα βλαστάρια καὶ τὸν κάδο μὲ τὸ νερό. Ἀμέσως κάνει τὸν ἀπαραίτητο συλλογισμό:

— Αὐτό... νόστιμος βλαστάρη, ἐγκὼ ντώσει ἐμένα, φάει ἐμένα!

Παραμερίζει ἕνα ἄλλο πεπόνι, δημιουργεῖ ἔτσι ἕνα δεύτερο παραθυράκι καί... βγάζει ἀπὸ κεῖ τὸ χέρι του. Παίρνει μερικὰ βλαστάρια καὶ τὰ ρίχνει στὸ νερό, γιὰ νὰ γίνουν πιό... τρυφερά. Ἐπειτα θὰ τὰ φάη.

Τὸ βλέμμα του συνεχίζει τώρα τὴν περιπλάνησί του καὶ κατοπτεῦει στὴ γύρω περιοχὴ, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή τὸ μάτι του γουρλώνει καὶ γεμίζει τρόμο.

Βλέπει ἀντίκρου τοῦ τῆ Μαλόα ὀρθια μπροστὰ στὴ φωτιά.

Καὶ ἀπὸ πίσω τῆς, ἀκρι-

βῶς, ἓνας ἰθαγενῆς σηκώνει τὸ αὐτόματο ὄπλο του, ἕτοιμος νὰ τὴ γαζῶση!

Ὁ Ἀτσίδας δὲν χάνει καιρό. Μουρμουρίζει:

— Ἐγκῶ, φύσα - φύσα κάλαμο πετάνει ἑσένα!

Φέρνει τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα καὶ φυσάει δυνατά.

Τὸ μικρὸ βέλος ἐξακοντίζεται καὶ καρφώνεται ὀλόκληρο στὸν λαιμὸ τοῦ καννίβαλου, ἀνάμεσα στὰ διάφορα πολύχρωμα φτερά, ποὺ τὸν στολίζουν!

Κατάπληκτοι οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς τὸν βλέπουν νὰ πέφτῃ κεραυνόπληκτος.

Γύρω τους δὲν φαίνεται κανεὶς ἐχθρὸς καὶ ἡ πρώτη



Τὸ πανίσχυρο χέρι τοῦ Χόου—
Χὸ ἄρπαξε τὴν ἀνακόντα...

τους σκέψι εἶναι, πῶς ὁ τερατόμορφος θεὸς τους, δὲν θέλει νὰ γίνῃ ἡ «θυσία» τῆς λευκῆς μ' αὐτὸ τὸ μακρόστενο ὄπλο, ποὺ χύνει φωτιά κι' ἀτσάλι! Ἡ θυσία πρέπει νὰ γίνῃ στὴ φωτιά, μὲ χορούς καὶ τυμπανοκρουσίες!

Ἀμέσως ἀρπάζουν τὴ Μαλόα καὶ τὴν παρασύρουν σ' ἓνα ξέφρενο χορὸ, γύρω ἀπ' τὴ φωτιά. Οἱ κραυγές τους εἶναι τρομερές καὶ συνοδεύονται ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα τοῦ τάμ - τάμ. Κάνουν ὅλοι ἓνα γύρο, ἔπειτα φέρνουν τὸν κάδο μὲ τὸ νερὸ μπροστὰ στὸ ξόανο, σκύβουν ἓνας - ἓνας πίνουν ἀρκετὰ κι' ἔπειτα μπουχίζουν τὴ Μαλόα. Ἔτσι γίνεται ὁ «ξορκισμὸς». Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ τὴν ρίξουν στὴ φωτιά.

Μὰ ὁ Ἀτσίδας ἀπ' τὸ παραθυράκι τοῦ ἀγρυπνάει.

Τὸ φυσοκάλαμο μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα ἀρχίζει νὰ ἐξακοντίζει τὰ μικρὰ βέλη του. Ἐνας... δύο... τρεῖς... τέσσερις ἰθαγενεῖς πέφτουν σπαρασσόμενοι στὴ γῆ. Οἱ ἄλλοι ἀναταράσσονται. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούγεται μιὰ κραυγὴ:

— Μαλόα! Μαλόα!

Σὰν μαινόμενος ταῦρος ὁ Τάργκα χύνεται στὸ ξέφωτο.

Τὸ μαχαίρι του, τὸ ἀκόντιό του κι' οἱ σφιγμένες του γροθιές δὲν ἔχουν ποτὲ χτυπήσει τόσο συντριπτικά.

Οἱ Ραμὰ σωριάζονται σὰν στάχια κάτω ἀπὸ κοφτερὸ δρεπάνι.

Ὁ Ἀτσίδας παίρνει... θάρρος καὶ ξεπροβάλλει ὀλό-



‘Ο ‘Ατσίδας πρόβαλε τὸ ἀστεῖο κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ πεπόνια κι’ ἔφερε τὸ φυσοκάλαμο στὸ στόμα...

κληρος κάτω ἀπὸ τὰ... πεπόνια. Κι’ ἡ Μαλόα μάχεται σὰν λύκαινα!

Γιὰ λίγην ὥρα ὅλοι σωμαίνουν καὶ μιλάει μόνον ὁ Θάνατος!

Οἱ Ραμὰ ἀποδεκατισμένοι, τρομαγμένοι ἐτοιμάζονται νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

Ξαφνικά, ὅμως, γίνεται κάτι τρομερό.

‘Η πληγὴ στὸν ὦμο τοῦ Τάργκα ξανανοίγει.

Τὸ πηγμένο αἷμα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πάλης, ξεκολλάει ἀπὸ τὸ τραῦμα κι’ ἡ αἱμορραγία ξαναρχίζει ἀκατάσχετη.

‘Η ἐξάντλησις ἔρχεται ραγδαία. Τὰ πανίσχυρα γόνατα τοῦ ‘Ατρόμητου ‘Ελληνό-

πουλου ἀρχίζουν νὰ τρέμουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του.

Τὰ μάτια του βλέπουν μπροστὰ θολὰ πέπλα!

— Μαλόα!, μουρμουρίζει ἔτοιμος νὰ σωριαστῆ χάμω.

Τὸ κορίτσι τῆς ζουγκλας τρέχει κοντὰ του.

Οἱ ἰθαγενεῖς παίρνουν θάρρος. Κοντοστεκόνται κρυμμένοι πίσω ἀπ’ τὰ δέντρα καὶ παρακολουθοῦν μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις.

‘Ο ‘Ατσίδας ἀγωνίζεται νὰ τοὺς τρομάξῃ μὲ τὸ φυσοκάλαμο καὶ μὲ τὶς ἀγριοφωνᾶρες του:

— ‘Εγκὼ βάλει ἐμένα, φάει ἐσᾶς! ‘Εσεῖς φύγει—φύγει!

Τώρα ὁ Τάργκα ἔχει γο-

νατίσει. Ἡ Μαλόα τοῦ πλένει τὴν πληγὴ καὶ προσπαθεῖ νὰ σταματήσει τὴν αἱμορραγία, βάζοντας ἀπάνω κλωνιά, δροσερὰ φύλλα.

Οἱ ἰθαγενεῖς ξεθαρρεύουν πιὸ πολὺ.

Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζουν νὰ σιμώνουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές.

Τὰ μάτια τους ἄγρια εἶναι καρφωμένα σὰν μαχαίρια, ἀπάνω στὸν Τάργκα καὶ τὰ πρόσωπά τους μορφάζουν φρικιαστικά.

Βῆμα πρὸς βῆμα ὁ κύκλος στενεύει γύρω στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Τὸ φυσοκάλαμο τοῦ Ἀτσίδα ἐξακοντίζει ἀκατάπαυστα τὰ μικρὰ βέλη του, ἀλλὰ οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν δῆ πιά τὸν ἐχθρὸ καὶ προφυλάγονται.

Ὁ Τάργκα ἀνασαίνει γοργὰ καὶ τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει σὰν καμπανωτὸ καύκαλο πελώριας χελώνας.

Στὸ βλέμμα του ἀστράφτει ὁ θυμὸς κι' οἱ πανίσχυροὶ μυῶνες του συγκεντρώνουν καὶ πάλι ὅσες δυνάμεις τοῦ μένουν.

Ἐχει διακρίνει μιὰν ὀμάδα ἀπὸ τρεῖς τολμηροὺς Ραμά, ποὺ τὸν ἔχουν πλησιάσει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Τάργκα συσπειρώνεται καὶ παραμονεύει.

Μοιάζει τώρα, σὰν ἓνα παντοδύναμο καὶ λαστιχένιο ζαγκουάρ, ποὺ λικνίζεται πάνω στα λυγισμένα πόδια του, πρὶν ἐξαπολύσει τὴν ἐπίθεσι.

Οἱ τρεῖς ἰθαγενεῖς τὸν νομίζουν γιὰ μισοπεθαμένο.

Καὶ γι' αὐτὸ καταλαμβάνονται ἀπὸ ἓνα τρομερὸ πανικό, καθὼς βλέπουν τὸ πανίσχυρο κορμί του νὰ τινάζεται στὸν ἀέρα, ξαφνικά, καὶ νὰ πέφτη ἀνάμεσά τους!

Οὔτε προφταίνουν νὰ συλλογιστοῦν γιὰ ἄμυνα.

Πέφτοντας ὁ Τάργκα βυθίζει τὸ μαχαίρι του στὸ στήθος τοῦ ἑνὸς ἀνθρωποφάγου, ἐνῶ, ταυτόχρονα, τὸ πόδι του κλωτσάει κατάστηθα τὸν ἄλλο καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῆ πέντε μέτρα μακρύτερα!

Ὁ τρίτος ἰθαγενὴς προσθεῖ νὰ φύγη.

Ἄλλὰ... —πρᾶγμα περίεργο! — οἱ κινήσεις του εἶναι πολὺ νωθρές. Νοιώθει τὰ μέλη του βαρειά, ἀσήκωτα, σὰν τὸ μολύβι. Καὶ τὰ βλέφαρά του κλείνουν!

Ὁ Τάργκα τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

Ὁ ἀντρισμὸς του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπιτεθῆ σὲ ἀντίπαλο, ποὺ δὲν μπορεῖ καλά - καλά νὰ σταθῆ στὰ πόδια του!

Στρέφεται ἀμέσως στοὺς ἄλλους, ποὺ τὸν πλησίαζαν ὡς τώρα ἀπειλητικά. Περίεργο! Κι' αὐτοὶ βρίσκονται στὴν ἴδια κατάστασι. Στέκονται σὰν χαυνωμένοι. Ἐπειτα λύνονται οἱ κλειδώσεις τους καὶ πέφτουν ἓνας - ἓνας στὴ γῆ καί... βυθίζονται σὲ ὕπνο μακάριο!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀναπνέει.

Ἡ ἐξάντλησι ποὺ νοιώθει ἐξ αἰτίας τῆς αἱμορραγίας εἶναι μεγάλη.

Κάθεται πάνω σὲ μιὰ πέτρα.

— Περίεργο... μουρμουρίζει. Τί πάθανε αὐτοί;

Τὸ βλέμμα του, καθὼς πλανᾶται γύρω, καρφώνεται στὰ δεματιασμένα χλαστάρια.

— Τ' εἶν' αὐτά; ρωτάει μὲ ζωὴ ἔκπληξι. Ποιὸς τ' ἔφερε ἔδῳ;

Ὁ Ἀτσίδας σηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Ἀτσίντα ντὲν ξέρει ποιὸς ἔφερε... Ἀτσίντα ντῶσει βλαστάρια ἔμένα, φάει ἔμένα!

— Ἐφαγες; τὸν ρωτάει ὁ Τάργκα μὲ ταραχή.

— Ὅκι! Ἐγκὼ ἔβαλα βλαστάρια, βραχὴ βλαστάρια, μαλακῶσει βλαστάρια, ντῶσει ἔγκὼ ἔμένα, φάει ἔμένα!

Ὁ Τάργκα τρέχει κοντὰ στὸν κάδο μὲ τὸ νερὸ καὶ βλέπει στὸ βάθος του πολλὰ τέτοια βλαστάρια.

— Ἦπια κανεῖς νερὸ ἀπὸ δῶ;

— Ναί, ἀπαντάει ἡ Μαλόα. Ἦπιαν ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ὅταν ἐτοίμασαν τὴ θυσία μου!

Ὁ Τάργκα χαμογελάει. Τώρα ἐξηγεῖται ὁ ὁμαδικὸς ὕπνος τῶν Ραμά. Οἱ χυμοὶ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ περιέχουν ἓνα δραστικὸ ναρκωτικό. Γι' αὐτὸ ὁ ἐγκληματίας λευκὸς ἤθελε νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Εὐρώπη. Γιὰ νὰ τοὺς πουλήσῃ λαθραῖα καὶ νὰ κερδίσῃ λεφτά, καταστρέφοντας τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων!

Ὁ Τάργκα κύτταξε τοὺς Ραμά. Εἶχαν τιμωρηθῆ ἄρκε-

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκα» πρέπει νὰ εἶναι ἠθικοὶ καὶ ἐργατικοί, ἀνδροπρεπεῖς καὶ τίμιοι, καὶ νὰ ὑπερασπίζωνται τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκα» πρέπει νὰ εἶναι ὑπόδειγμα στὴν κοινω-νία!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

τά. Οἱ πολλοὶ ἦταν νεκροὶ κι' οἱ ὑπόλοιποι βυθισμένοι σὲ λήθαργο.

— Πᾶμε... εἶπε ὁ Τάργκα. Ὁ συναγεμῶς τῆς ζούγκλας ἔληξε...

✱

Ὁ Ἀτσίδας περπατᾶει χαρούμενος πίσω ἀπὸ τοὺς φίλους του. Εἶναι, βέβαια, κάπως ἀπογοητευμένος πού δὲν ἔφαγε τὰ βλαστάρια, μὰ τὸν παρηγορεῖ ἡ σκέψις ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐξωντῶθηκαν κι' ὅτι στὸ μέλλον θὰ μπορῇ νὰ τὸ ρίχνῃ στὴν καρπουζοφαγία, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῇ κανένας κίνδυνος.

Ξαφνικά, σταματᾶει ξαφνιασμένος καὶ τὸ ἓνα του αὐτὶ κάνει μισὴ στροφὴ δεξιὰ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ ἀνατολικὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ.

Ένα βούϊσμα ἀκούγεται ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, σάμπως ἓνα τεράστιο κουνούπι νὰ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακρὰ διψασμένο γιὰ αἷμα.

Μὰ ὁ Ἀτσίδας ξέρει πὼς δὲν εἶναι κουνούπι. Εἶναι ἀεροπλάνο καὶ ὁ χοντρός κωμικός νέγρος ξέρει πὼς ἢ ἐμφάνισι ἐνὸς ἀεροπλάνου δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνει κάτι καλό. Ἔχει πολὺ πικρὴ πείρα ὁ Ἀτσίδας ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα.

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα ἔχουν σταματήσει κι' αὐτοὶ καὶ μένουν ἀκίνητοι μὲ τὸ αὐτί τους στημένο.

— Ἐνα ἀεροπλάνο, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Νᾶναι ἄρα γε περαστικὸ ἢ μᾶς φέρνει κανένα καινούργιο ἐχθρό ;

Μὲ τὸ αὐτί παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις τοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀκόμα νὰ τὸ δοῦν μὲ τὸ μάτι. Ὁ ἦχος σβήνει σιγά-σιγά. Σβή

Ὅσοι διαβάζουν τὸν «Ἑπεράνθρωπο» καὶ τὸν «Τάργκα» ἔχουν καθήκον νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν τάξι τους καὶ στὴν κοινωνία καὶ νὰ διαπρέπουν σὲ ὑψηλὰ καὶ ἠθικὰ ἔργα.

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

νει πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ὄροσειρά, ποὺ ἐκτείνεται πρὸς τὴν ἀνατολή.

— Ἴσως ἔφυγε τὸ ἀεροπλάνο, λέει ὁ Τάργκα. Ἴσως καὶ νὰ προσγειώθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Θὰ τὸ μάθουμε αὐτὸ ἀργότερα. Πᾶμε τώρα στὴ σπηλιά μας νὰ ξεκουραστούμε.

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους.

Ὁ Ἀτσίδας τοὺς ἀκολουθεῖ, σκεπτικός, μὲ τὰ φρύδια του ζαρωμένα. Τραβάει νευρικὰ μὲ τὰ δόντια του τὸ χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ μουρμουρίζει :

— Αὐτὸ ἀεροπλάνος μπορεῖ εἶναι... κύριος Κοντοστοῦπος! Μπορεῖ κύριος Κοντοστοῦπος φέρνει ἐμένα ἀτομικὴ μπόμπα, ρίξει-ρίξει ἐμένα, φάει-φάει ἐγκώ! Ἐγκὼ πολὺ λυπηθῶ, ἂν Κοντοστοῦπος ὄχι βρῆ ἐμένα ρίξει-ρίξει μπόμπα !

Καί, γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, ξεριζώνει μιὰ ὀλόκληρη ἀγριοκαρπουζιά, τὴν κρεμάει στοὺς ὤμους του καὶ ἀρχίζει νὰ καταβροχθίζει τὰ καρπούζια τῆς μὲ τεράστιες μπουκιές, κάνοντας τὸ στόμα του νὰ πλαταγίζει σὰν νὰ πίνουν νερὸ πενήντα ἵππόποταμοι μαζί !

Ξαφνικά, ὁ χοντρός νέγρος ἀνασκιρτάει σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώση κόμπρα καὶ φτύνει μιὰ μπουκιά, ποὺ θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ γεμίση μιὰ μικρὴ σκάφη !

— Φτοῦ! κάνει. Φτοῦ ! Φαρμάκι αὐτὸς καρπούζι ! Αὐτὸς καρπούζι ὄχι ἄγκα-

πάει έμένα, τέλει πετάνει έμένα! Φτού !

Στὴ βιασύνη του νὰ κατεβάση στὸ στομάχι του ὅσο περισσότερα καρπούζια μπορέση, ὁ Ἄτσιδας εἶχε δαγκώσει ἓνα μεγάλο... πικράγγουρο, ποὺ εἶχε βρεθῆ ανάμεσα στὴν καρπουζιά!

—Κάποιος ρίξει-ρίξει φαρμάκι μέσα καρπούτζι πετάνει έμένα!, γρυλλίζει. Ἐγκώ.....

Σωπαίνει καὶ σταματάει. Μαζί του σταματοῦν κι' ὁ Τάργκα μὲ τὴ Μαλόα.

Ἀπὸ μακρῶς, οἱ ἦχοι ἑνὸς τὰμ-τὰμ φτάνουν ὡς τ' αὐτιά τους. Ὁ Τάργκα καὶ οἱ φίλοι του ἀκοῦνε καὶ μεταφράζουν τὰ συνθηματικὰ χτυπήματα :

«Οἱ... λαοὶ.... τῆς ζούγκλας ... εὐχαριστοῦν... τὸν... Τάργκα... τὸν Κυρίαρχο... τῆς... Ζούγκλας... ποὺ τοὺς... ἀπήλλαξε... ἀπὸ τὸν τρόμο... τοῦ

Χόου—Χό... καὶ τὴν... ἀπειλή... τῶν Ραμά!... Μέρες... γαλήνης... ξημερώνουν... γιὰ ὄλους!... Ἄλλὰ... νέος... κίνδυνος... νέος... ἐχθρὸς... ἔρχεται... νὰ ἀπειλήσῃ... τὴ Ζούγκλα!... Ἐνας... κίνδυνος... πιὸ ...τρομερὸς... ἀπὸ ὄλους..... τοὺς... ἄλλους!... Θὰ μᾶς... σῶση... ἄρα γε ἀπὸ... τὸν... νέο... κίνδυνο... ὁ μεγάλος... Τάργκα;»

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ἡ Μαλόα γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει ἀνήσυχη. Ὁ Ἄτσιδας ξεχνάει τὸ «φαρμάκι καρπούτζι» ποὺ εἶχε δαγκώσει.

Τὸ τὰμ-τὰμ συνεχίζει :

«Ἴκετεύομε... τὸν Τάργκα ... νὰ μᾶς λυπηθῆ... κι' αὐτὴ ... τὴ φορὰ... καὶ νὰ σῶση... τοὺς... λαοὺς... τῆς Ζούγκλας!... Ὁ κίνδυνος... εἶνε... μεγάλος...»

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ἑπερανθρώπου».

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»,

Ἔχουν δεθῆ καλλιτεχνικὰ καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ (Λέκκα 23) οἱ τόμοι τοῦ «Ἑπερανθρώπου»: Α' (τεύχη 1—8), Β' (9—16), Γ' (17—24), Δ' (25—32), Ε' (33—40), ΣΤ' (41—48), Ζ' (49—56) καὶ Η' (57—64).

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

πρὸς τὸν ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος

Ἐγκὼ γελάσει — γελάσει πολὺ γκράμμα ντικό σου! Ἐγκὼ περιμένει ἀεροπλάνο ἐσένα, μπόμπα ἐσένα, ρίξει—ρίξει Ἀφρικανική, κόψει—κόψει φρούτος ἐμένα, χορτάσει ἐμένα! Ἐσὺ γκράφει ἔρτη ἐντῶ, γιατί Ἐλχίνα — Μελχίνα λέει ἐσένα χαρίσει ζωὴ ἐμένα!

Χί, χί, χί, χί! Πολὺ ἀστεῖος πράματος αὐτός! Ἐλχίνα — Μελχίνα ὄκι γλέπει καλός! Ἐλχίνα—Μελχίνα βάλει—βάλει μάτια ντικός της γυαλιά, γλέπει — γλέπει καλά! Τότε ὄκι λέει ἐσένα «ῶραῖος Κοντοστούπος»! Τότε λέει ἐσένα... μαϊμουὺ Κοντοστούπος!

Κύριος Κοντοστούπος, ἐσὺ λέει ἐμένα τὶ εἶναι ἀτομικὸς μπόμπα; Μπορεῖ ἐγκὼ φάει—φάει αὐτό;

Ἐγκὼ περιμένει ἐσένα, Κοντοστούπος! Ἐσὺ λέει Ἐλχίνα—Μελχίνα ὄκι ἀνακατατεύεται ντουλειῆς ντικός μου, ἀφήνει ἐσένα ἔρτη Ἀφρικανική!

Ἐγκὼ περιμένει ἐσένα ἀγκαλιὰ ἀνοιχτὸς ἐμένα, στόμας ἀνοιχτὸς ἐμένα, φάει—φάει ἀτομικὸς μπόμπα, φάει — φάει ἐσένα!

Φίλος ντικός σου

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Η ΩΡΑ ΕΦΤΑΣΕ!

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ τὸ θρυλικὸ τεύχος

9

τοῦ «Τάργκα», ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸ στὴν ἱστορία τῶν ἡρωϊκῶν ἀναγνωσμάτων τῆς Ἑλλάδος! Στὸ τεύχος αὐτὸ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας φοβερὸς ἥρωας τοῦ κακοῦ, ὁ ἀπαίσιος καὶ κτηνώδης

Z A N O Y P O Π Ρ Ο Δ Ο Τ Η Σ

Ὁ Ζανούρ, ποὺ εἶναι ἕνας λευκὸς ἐγκληματίας μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμι καὶ μὲ ἀκαταμάχητα ὄπλα, διεξάγει μὲ τὸν Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας, τρομακτικὲς γιγαντομαχίες, ποὺ φέρνουν πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο φάτσα μὲ τὸ θάνατο!



Στὸ ἴδιο τεύχος θὰ εἶναι καρφίτσωμένο καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ σκίτσο τοῦ κ. ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ, τοῦ ἀγαπημένου συγγραφέως ὅλων τῶν παιδιῶν! Τὸ σκίτσο προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ. Ὅταν θὰ ἀγοράσετε τὸ τεύχος σας, ἐξετάστε νὰ δῆτε ἂν περιέχῃ τὸ σκίτσο. Ἄν, κατὰ λάθος δὲν τὸ περιέχῃ, ζητήστε ἀπὸ τὸν περιπτειοῦχο ἢ ἀπὸ τὸν ἐφημεριδοπώλη νὰ σᾶς δώσῃ ἄλλο!

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἐξασφαλίστε τὸ τεύχος 9 τοῦ «Τάργκα» ἀγοράζοντάς το πρῶτ-πρῶτὴ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη, γιὰτὶ θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ μὴν προλάβετε!

ΤΑΡΓΚΑ

Έβδομαδιαία Βιβλία
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
'Αριθ. Τηλεφ. 36.373

'Αριθ. 8 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, πού εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
'Αρχισυντάκτης: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Ο κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.
- 2) 'Η σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.
- 3) Ζοῦμπο, ὁ 'Ιερὸς 'Ελέφαντας.
- 4) 'Ο φύλακας τῶν Θησαυρῶν.
- 5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.
- 6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.
- 7) Μονομαχία Βασιλέων.
- 8) Συναγερμὸς στὴ Ζοῦγκλα.

Τὴν ἐρχομένη Τρίτη κυκλοφορεῖ τὸ τεύχος τοῦ «'Υπερανθρώπου»

== 71 ==

πού εἶναι τὸ τελευταῖο τεύχος τῆς Α' Περιόδου τοῦ ἀγαπημένου σας Περιδικοῦ! Στὸ τεύχος αὐτό, πού ἔχει τὸν τίτλο

Ο ΥΠΕΦΕΛΛΗΝΑΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

'Ο Γυιὸς τοῦ 'Ελ Γκρέκο, μαζί μὲ τὸν Κοντοστούπη, δοκιμάζει καταπληκτικὲς περιπέτειες μέσα σὲ μιὰ ἔσημο τῆς Νότιας 'Αμερικῆς, ὅπου μιὰ παραμυθένια πόλι ξεπήδησε ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἄμμο!

Στὸ ἴδιο τεύχος, θὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀπάντησι τοῦ Κοντοστούπη στὴ σημερινὴ ἐπιστολὴ τοῦ 'Ατσίδα καὶ θὰ μάθετε περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ καταπληκτικὸ τεύχος

== 72 ==

μὲ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἡ Β' Περίοδος τοῦ «'Υπερανθρώπου»!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

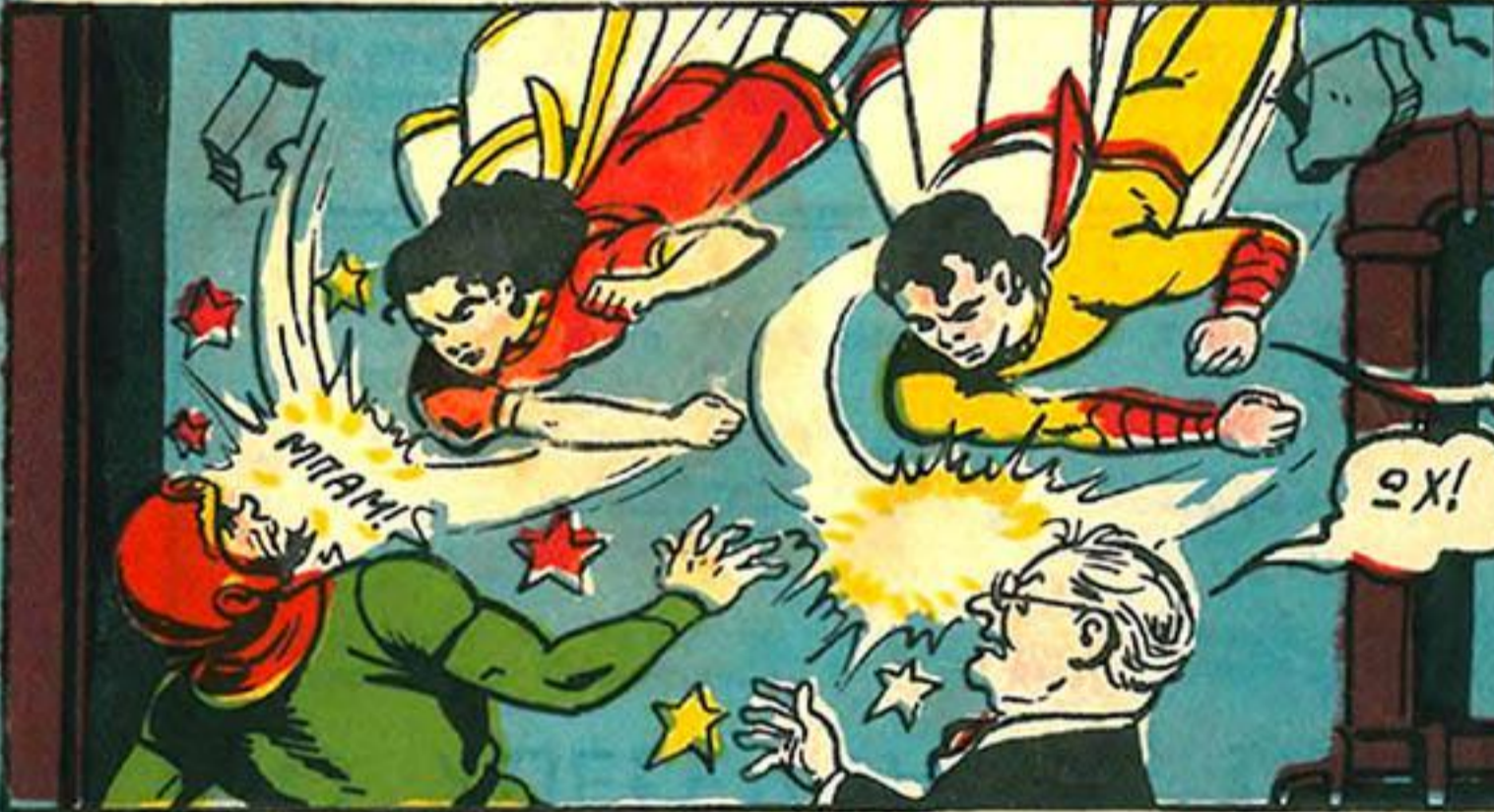
ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΠΑΝΘΡΑΝΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ, ΟΙ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ,
ΕΠΙΤΡΕΦΟΝΤΑΙ!



ΣΥΝΤΡΙΒΟΥΝ
ΤΟ ΣΤΟΛΟ
ΤΟΥ ΚΟΣ
ΚΑΙ ΑΙΧΜΑ-
ΛΟΥΤΙΖΟΥΝ
ΤΗ ΝΑΥΑΡ-
ΧΙΔΑ ΤΟΥ!



ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΡ-
ΧΙΖΕΙ Η ΤΙ-
ΜΟΡΙΑ ΤΩΝ
ΕΧΘΡΩΝ ΤΗΣ
ΓΗΣ!



ΝΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΜΑΘΕΤΕ!

ΩΧ!

ΝΑ ΚΙ'ΑΠΟ ΜΕΝΑ!
ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ!



ΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑ ΝΤΟΥΝ!
ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ
ΣΑΣ ΣΥΛΛΑΜ-
ΒΑΝΟ!

